

Udskriftsdato: torsdag den 25. juni 2026

VEJ nr 9426 af 02/07/2020 (Gældende)

Vejledning om campingreglementet

Ministerium: By-, Land- og Kirkeministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,
Erhvervsstyrelsen, j.nr. 2019-8376

Vejledning om campingreglementet

Vejledning om campingreglementet

1. Indledning
2. Campingreglementets anvendelsesområde
3. Campering, der er undtaget fra reglementets bestemmelser
4. Tilladelse til campering, oplysningspligt m.v.
5. Campingpladsens benyttelse
6. Vintercampering
7. Vinteropbevaring
8. Campinghytter m.v.
9. Forbud mod store vogne
10. Forbud mod permanente vogne
11. Enhedspladsens indretning
12. Brandværnsforanstaltninger
13. Hygiejniske forhold
14. Registrering/identifikation af vogne på campingpladsen
15. Campingparker m.v.
16. Tilsyn
17. Klage

1. Indledning

Den 31. marts 2019 trådte et nyt campingreglement – bekendtgørelse nr. 319 af 28. marts 2019 – i kraft. Reglementet erstatter det hidtil gældende reglement – bekendtgørelse nr. 844 af 30. juni 2010.

Vejledningen er en modernisering og opdatering af den hidtidige vejledning.

Vejledningen tilføjer en beskrivelse af de nye bestemmelser i campingreglementet som fx ændring af grænsen for campinghytters maksimale højde og størrelse og ændring af hyttekvoten. Desuden beskrives muligheden for etablering af campingværelser, af sammenbyggede campinghytter, af internt forbundne campinghytter og trætophytter. Herudover beskrives ændring af grænsen for antallet af enhedspladser, der kan bruges til vinteropbevaring og vintercampering, samt en ændret klagebestemmelse.

Hensigten med vejledningen er at give et overblik over rammer og procedurer for kommunernes administration, og desuden at angive, hvordan campingreglementet bør fortolkes, bl.a. i lyset af reglerne i lov om udlejning af fast ejendom til ferie- og fritidsformål m.v. og campering m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 949 af 7. marts 2013, med senere ændringer (sommerhusloven), og hidtidig praksis på området.

Vejledningen erstatter vejledning nr. 62 af 30. juni 2010 om campingreglementet.

Vejledningen bør lægges til grund for kommunalbestyrelsernes behandling af sager om campingpladser.

1.1. Formålet med reglementet

Turisme er vigtig for vækst og udvikling i hele Danmark, og det er vigtigt at sikre muligheden for attraktive og tidssvarende overnatningstilbud – også på landets campingpladser. Derfor er en modernisering af rammerne for campinghvervet nødvendig for at tilgodese nye måder at drive camping på.

Campingpladser er i mange henseender en alternativ, anderledes og billigere ferieform.

Det fremgår således også af sommerhuslovens forarbejder, at loven skal medvirke til at tilvejebringe alternativer til den traditionelle sommerhusbebyggelse langs landets kyster – herunder campingpladser.

Hovedformålet med campingreglementet er at sikre, at campingpladserne har en tilfredsstillende standard og ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder eller til helårsbeboelse samt at skabe gode rammebetingelser for camping erhvervet under hensyn til de planlægningsmæssige og natur- og landskabsmæssige interesser.

1.2. Forholdet til anden lovgivning

Ud over campingreglementet reguleres campingpladsers etablering, ændringer, indretning og drift af en lang række andre love og regler, fx lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 287 af 16. april 2018, med senere ændringer (planloven), lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019, med senere ændringer (naturbeskyttelsesloven), lov om beredskab, jf. lovbekendtgørelse nr. 314 af 3. april 2017, med senere ændringer (beredskabsloven), lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 1218 af 25. november 2019, med senere ændringer (miljøbeskyttelsesloven), lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 1225 af 25. oktober 2018, med senere ændringer (miljøvurderingsloven), lov om skove, jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 28. marts 2019, med senere ændringer (skovloven), lov om byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, med senere ændringer (byggeloven), privatretlige aftaler m.fl. Centrale regler er uddybet i kapitel 4. Det er campingpladsejers/udlejers ansvar at sikre overholdelsen heraf.

Det er i hver enkelt lov fastlagt, i hvilket omfang afgørelser efter den pågældende lov kan påklages.

Særligt for så vidt angår byggeloven bemærkes, at for permanente bygninger på en campingplads, såsom campinghytter o.l., finder byggeloven anvendelse, og som udgangspunkt skal hele bygningsreglementet 2018 (herefter benævnt BR18), jf. bekendtgørelse nr. 1399 af 12. december 2019, overholdes.

Ifølge BR18 er der for hytter o.l. ikke krav om byggetilladelse (jf. § 5, stk. 1, nr. 7), og fx heller ikke krav om indplacering i brand- og konstruktionsklasse.

Hvad angår trætophytter, er der dog krav om byggetilladelse, idet trætophytter ikke er omfattet af undtagelsen i § 5, stk. 1, nr. 7.

BR18's krav til bl.a. konstruktioner, indeklima og energiforbrug, afstand til skel, beregning af bruttoeta-geareal, tilgængelighed for handicappede m.v. gælder for hytter o.l. Krav til energiforbrug gælder ved nyopførelse af hytter, men ikke ved til- og ombygning af hytter, jf. BR18 §§ 283-286.

Regler i BR18, der udtrykkeligt er fraveget i campingreglementet eller ved lokalplan, skal dog ikke efterkommes, fx højdegrænsen for hytter i campingreglementets § 11, stk. 7 og 8.

For så vidt angår afstand til skel til campingpladsens nabobebyggelse, fx et sommerhusområde eller et villakvarter, er udgangspunktet BR18's afstandsregler.

For så vidt angår transportable konstruktioner som fx telte, der er tilladt opstillet i medfør af sommerhusloven og campingreglementet, gælder byggeloven ikke og dermed heller ikke BR, jf. byggelovens § 2, stk. 3.

2. Campingreglementets anvendelsesområde

Reglementet gælder for campingpladser. Ved campingpladser forstås arealer, som erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end seks uger årligt udlejes eller fremlejes til dag- og natophold i campingenheder. Ved campingenheder forstås telte, campingvogne, campingbiler/autocampere, mobilehomes og campinghytter, herunder campingværelser og trætophytter, m.v. (campingbiler og autocampere anvendes i vejledningen som synonyme). Betegnelsen "campingenheder" bliver dog også brugt til benævnelsen af den beregningsteknisk metode, der anvendes ved beregningen af campingpladsens kapacitet. Det bemærkes derfor, at der er tale om to forskellige ting i form af fysiske genstande og en beregningsteknisk metode (se hertil vejledningens afsnit 4.1).

En campingplads forudsætter tilladelse til udlejning eller fremleje efter sommerhuslovens § 1, stk. 1, nr. 3. Kommunalbestyrelsen er i medfør af sommerhuslovens § 2, stk. 2, bemyndiget til at meddele tilladelser, jf. herved campingreglementets § 2, stk. 1.

Visse former for camping er undtaget fra reglementet – også selvom udlejningen kan betegnes som erhvervsmæssig eller foregår i længere tid end seks uger årligt. Dette fremgår udtrykkeligt af reglementets § 1, stk. 10. Dette er omtalt nærmere i vejledningens afsnit 3.

Uden for campingpladsbegrebet falder arealer, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender, ferier o.l., se vejledningens afsnit 15 om campingparker og vognkolonier.

Heller ikke parkeringsarealer, hvor førere af autocampere, campingvogne m.v. lovligt kan parkere, eller stoppe op for at hvile sig (raste) med henblik på at kunne fortsætte sin kørsel forsvarligt, er omfattet af campingpladsbegrebet.

På offentlige veje og private fællesveje – kan vejmyndigheden med samtykke fra politiet – fastsætte lokale bestemmelser om, hvor og i hvilket omfang der kan parkeres, fx med visse autocampere, jf. § 92, stk. 1, i færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1324 af 21. november 2018, med senere ændringer.

Udgangspunktet for sådanne parkeringsarealer er, at de ikke er omfattet af campingpladsbegrebet. Hvis ophold eller overnatning med autocampere får karakter af et campingophold, kan der efter omstændighederne være tale om en overtrædelse af campingreglementets § 2, stk. 1, se nærmere herom i afsnit 2.2.

Det bemærkes, at reglerne for autocampere færdsel, parkering og camping efter lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 1520 af 27. december 2014, med senere ændringer (vejloven) og sommerhusloven er beskrevet i vejledningsskrivelsen for autocampere af 1. april 2019, som er tilgængelig på Erhvervsstyrelsens hjemmeside: <https://boligejer.dk/boligtyper>.

Udlejning af hytter, værelser og trætophytter opstillet uden for campingpladser er heller ikke omfattet af campingreglementet, se afsnit 8. Nogle kan være omfattet af BR18.

Campingreglementet regulerer ikke det særlige udlejningsforhold, hvor en individuelt ejet campingvogn, der er lovligt opstillet på en campingplads, af ejeren udlejes til andre til ferie- og fritidsformål, når ejeren ikke selv benytter campingvognen.

Denne udlejning er omfattet af sommerhuslovens almindelige regler for privatpersoners udlejning af husrum til ferie- og fritidsformål m.v., jf. § 1, stk. 1, nr. 1.

Ifølge § 1, stk. 1, må ejer og bruger af fast ejendom ikke uden tilladelse efter § 2, erhvervsmæssigt udleje eller fremleje hus eller husrum til ferie- og fritidsformål m.v. Erhvervsstyrelsen er tilladelses- og tilsynsmyndighed ift. disse bestemmelser.

Tilladelse til erhvervsmæssig udlejning gives som altovervejende hovedregel ikke, grundet en restriktiv praksis siden lovens ikrafttrædelse.

Privatpersoners udlejning af en campingvogn, opstillet lovligt på en campingplads, kræver ikke tilladelse, med mindre udlejningen er eller udvikler sig til at være erhvervsmæssig. Det vil sige, at udlejningen alene må ske som et supplement til eget brug, og at udlejningen ikke må få mere professionel karakter.

Det afhænger af en konkret individuel vurdering af bl.a. udlejningens karakter og omfang, om der er tale om erhvervsmæssig udlejning.

Erhvervsstyrelsens tilsynspraksis for udlejning af campingvogne på campingpladser vil som udgangspunkt følge tilsynspraksis for erhvervsmæssig udlejning af hus eller husrum på fast ejendom til ferie- og fritidsformål m.v., jf. sommerhuslovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Den individuelle udlejning skal foregå inden for campingreglementets regler og de almindelige betingelser for brugen af campingpladsen.

2.1. Campingpladser

Reglementet omfatter alle campingpladser, uanset om de er i offentligt eller privat eje, og uanset hvornår de er etableret. Enkelte bestemmelser gælder dog ikke fuldt ud for bestående campingpladser. Det fremgår nærmere af de enkelte bestemmelser i reglementet.

Reglementet finder også anvendelse på campingpladser, der alene kan benyttes af autocampere. Sådanne campingpladser må dog ikke forveksles med parkeringsarealer til raste (rastepladser) for fx autocampere m.fl., se ovenfor under afsnit 2.

Campingparker/vognkolonier, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender og ferie o.l., er ikke omfattet af campingpladsbegrebet, se afsnit 15.

Campingpladser, der etableres i tilknytning til sportspladser, vandrerrhjem, havne, skoler o.l. i højsæsonen, er ligeledes omfattet af reglementet.

2.2. Erhvervsmæssig udleje/fremleje af arealer til campering

Reglementet finder kun anvendelse, når udnyttelsen af et areal til campering enten er erhvervsmæssig eller foregår i længere tid end seks uger årligt.

Ved kortvarig campering under seks uger, der afbrydes af kortere perioder uden campering og efterfølges af fornyet kortvarig campering, kræves tilladelse efter campingreglementet, medmindre det efter en konkret vurdering kan fastslås, at der ikke er tale om omgåelse af tilladelseskravet.

Det er ikke nærmere fastlagt i hverken campingreglementet eller sommerhusloven, hvad der forstås ved erhvervsmæssig udlejning. Det fremgår dog af sommerhuslovens forarbejder, at udlejning, der har en mere professionel karakter, vil være erhvervsmæssig udlejning. Det beror i hvert enkelt tilfælde på en konkret vurdering, som foretages af kommunalbestyrelsen.

Indehaveren af en campingplads vil normalt have det som sit hoved- eller bierhverv at udleje arealer til campering, og i praksis vil sådan udleje/fremleje altid kræve udlejningstilladelse.

Det kan derimod være vanskeligere at fastslå, om der finder erhvervsmæssig udlejning sted, når der er tale om en grundejer, som – i mindre end seks uger årligt – mod et mindre vederlag tillader nogle få campister at overnatte på sin ejendom.

Som udgangspunkt vil der være tale om en erhvervsmæssig udlejning, hvis udlejningsforholdet har en mere professionel karakter.

Der vil på den anden side kunne forekomme tilfælde, hvor udlejningen ikke kan betragtes som erhvervsmæssig og således ikke kræver en udlejningstilladelse efter campingreglementet. Som eksempel kan nævnes, at en begrænset gruppe – som led i et lukket arrangement, fx på en skole – mod vederlag får stillet et areal til rådighed for campering i mindre end seks uger.

En overtrædelse af ikke at have indhentet en tilladelse til udlejning er behæftet med bødestraf, jf. sommerhuslovens § 10 b, stk. 1, nr. 1.

2.3. Udleje/fremleje af arealer til campering i mere end seks uger årligt

Udleje eller fremleje af arealer til campering af længere varighed end seks uger årligt er omfattet af campingreglementet. Det gælder, selv om udlejningen ikke kan betragtes som erhvervsmæssig.

3. Campering, der er undtaget fra reglementets bestemmelser

Visse former for campering er undtaget fra reglementet, og kan således finde sted uden udlejningstilladelse.

3.1. Arealer reserveret til spejderhytter og spejderformål

Teltlejre for medlemmer af spejderorganisationer – typisk i forbindelse med spejderhytter – er ikke omfattet af reglementet.

3.2. Primitive overnatningssteder – primitiv overnatning i telt eller shelters

Campingreglementet omfatter ikke udlejning af mindre arealer – primitive overnatningssteder – der udelukkende benyttes til primitiv overnatning i telt eller shelters.

Primitive overnatningssteder er typisk arealer, der stilles til rådighed af landmænd, skovejere o. l. eller etableres i tilknytning til højskoler, naturskoler e.l. uddannelsesinstitutioner. Der findes også primitive overnatningssteder på kommunale arealer og arealer forvaltet af Naturstyrelsen.

Ved afgørelsen af, om der er tale om et primitivt overnatningssted, skal der lægges vægt på en række forhold, såsom

- arealets størrelse, beliggenhed og tilgængelighed,
- antal telte eller shelters, der kan opstilles,
- opholdets varighed og
- faciliteter.

For at kunne betegnes som et primitivt overnatningssted forudsættes det således, at der er tale om et mindre, afgrænset areal, der kan rumme op til fem til otte telte, at de enkelte ophold på arealet er af kortere varighed (højst to nætter), at der typisk kun er adgang til arealet for gående, cyklende, ridende og sejrende, samt at der af faciliteter kun forefindes primitive toiletfaciliteter så som et multtoilet, enkelte shelters samt mulighed for vand. På primitive overnatningssteder kan der således ikke opstilles faste konstruktioner, såsom sanitetsbygninger, hytter e.l., ligesom der ikke må placeres campingvogne.

De shelters, der må forefindes på primitive overnatningssteder, skal være ikke-hyttelignende shelters til overnatning i ly for vejret. Kravet om, at shelters ikke må være hyttelignende, betyder bl.a., at shelters skal være åbne (typisk med en åben facade, der ikke kan lukkes med låger), lave (ikke så høje, at voksne kan stå oprejst) og primitive (uden faciliteter).

Helt primitive overnatningssteder – som fx primitive overnatningssteder på Naturstyrelsens arealer, der ofte også er vanskeligt tilgængelige og uden faciliteter af nogen art – er også omfattet af undtagelsen.

Den omstændighed, at der stilles toilet eller bademulighed til rådighed på en nærliggende landbrugsjendom e.l., ændrer ikke stedets karakter af primitivt overnatningssted, hvis stedet i øvrigt efter de ovennævnte kriterier betragtes som primitiv.

Etablering af sådanne primitive overnatningssteder vil ikke kræve tilladelse efter planlovens zonebestemmelser, jf. Vejledning om landzoneadministration, Planlovens §§ 34-38 (Juli 2018, opdateret november 2019), afsnit 3.12.2, og Naturklagenævnets afgørelse af 25. januar 1995 (NKO, nr. 68 – juni 1995).

Opstilling af en selv beskeden bygning vil derimod kræve landzonetilladelse og i øvrigt fratage stedet dets karakter af primitivt overnatningssted omfattet af undtagelsesbestemmelsen. På tilsvarende måde vil etablering af bade- eller køkkenfaciliteter fratage stedet dets karakter af primitivt overnatningssted. Spørgsmålet om, hvorvidt etablering af en sådan plads kræver udlejningstilladelse, må herefter vurderes efter de almindelige regler i reglementets § 2, stk. 1, (se afsnit 2 ovenfor).

Hvis udlejningen må betragtes som erhvervmæssig eller finder sted i mere end seks uger årligt, kan kommunalbestyrelsen kun under ganske særlige omstændigheder meddele udlejningstilladelse, med mindre pladsen er beliggende på en af de små øer, eller der er tale om en fornyet tilladelse til en lovlig, bestående plads, jf. campingreglementets § 2, stk. 2, (se afsnit 2 og 4).

3.3. Bondegårdscampering

Bondegårdscampering kan beskrives som udlejning af et mindre areal i tilknytning til en beboelsesbygning på en landbrugsejendom med henblik på feriegæsters opstilling af maksimalt tre campingenheder. Udlejningen er her et supplement til landbrugsdriften. Denne form for udlejningsvirksomhed er også undtaget fra reglementet. Det skal understreges, at bestemmelsen kun omfatter telte, campingvogne, autocampere o.l. transportable konstruktioner.

Hytter, campingværelser, trætophytter m.v. er således ikke omfattet af undtagelsesbestemmelsen og kræver i øvrigt udlejningstilladelse efter sommerhusloven fra Erhvervsstyrelsen, hvis udlejningen er eller bliver erhvervsmæssig. Styrelsens praksis er meget restriktiv.

Der bør, jf. bemærkningerne i afsnit 4.1., ikke meddeles tilladelse til små campingpladser på landbrugsejendomme – heller ikke som supplement til udlejning af ferieboliger i tiloversblevne driftsbygninger eller til den traditionelle form for bondegårdsferie, hvor familien i højsæsonen »rykker sammen« og udlejer ferieværelser til turister.

3.4. Campering i forbindelse med festivals o.l.

Arealer, der benyttes til campering af kortere varighed i forbindelse med afholdelse af festivals, bibellejre, dyrskuer, skole-, sports- eller spejderarrangementer o.l., er undtaget fra campingreglementets krav om udlejningstilladelse.

Dette gælder dog kun, hvis arealet er særligt afgrænset og ligger i umiddelbar tilknytning til det område, hvor det pågældende arrangement afholdes, idet det herved forudsættes, at campering kun kan foretages af de personer, der deltager i arrangementet. Det er desuden en forudsætning, at campering også tidsmæssigt har sammenhæng med arrangementet. Campering kan således kun foregå fra nogle få dage (højst tre dage) før arrangementets påbegyndelse til nogle få dage (højst tre dage) efter dets afslutning. Hvis campering finder sted ud over dette tidsinterval, er forholdet ikke omfattet af undtagelsen. Det vil sige, at de almindelige regler i § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, finder anvendelse.

Det skal bemærkes, at der gælder særlige regler om brandværnsforanstaltninger for campingområder på festivaler, spejderlejre, sportsarrangementer o.l. til mere end 150 personer, jf. BR18 § 6 f og kap. 5, se også afsnit 1.2. om forholdet til anden lovgivning.

4. Tilladelse til campering og oplysningspligt m.v.

Det er kommunalbestyrelsen, der er tilladelsesmyndighed efter campingreglementet.

Ud over at kommunalbestyrelsen skal påse, at en tilladelse til en ny eller en ændret eller udvidet campingplads sker på grundlag af campingreglementets regler, så skal ansøger og respektive myndigheder påse, at andre relevante regler i fx planloven, bekendtgørelse om administration af planloven i forbindelse med internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter, jf. bekendtgørelse nr. 1383 af 26. november 2016, med senere ændringer (planhabitatbekendtgørelsen), miljøvurderingsloven og naturbeskyttelsesloven følges, som forudsætning for at kunne etablere og drive en campingplads lovligt.

Campingreglementets regler om tilladelse gennemgås i vejledningens afsnit 4-8. De øvrige relevante regler nævnes i de respektive kapitler, hvor de har særlig relevans for campingpladser.

4.1. Tilladelser til nye campingpladser

Kommunalbestyrelsen behandler ansøgninger om tilladelse til udlejning af arealer til campering.

Kravet om udlejningstilladelse omfatter udlejere, dvs. såvel ejere som brugere (forpagtere m.v.)

Det fremgår udtrykkeligt af § 3, stk. 1, at en tilladelse skal indeholde en angivelse af campingpladsens kapacitet i form af det tilladte antal campingenheder, inklusive det antal hytter, campingvogne og telte, der er givet tilladelse til at udleje. Ved beregningen af det tilladte antal campingenheder kan der tages udgangspunkt i, at en campingenhed svarer til tre personer og til 200 m² af campingpladsens samlede areal (bruttoareal), svarende til 100 m² nettoareal pr. campingenhed.

Ifølge § 2, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen kun meddele udlejningstilladelse til campingpladser med en kapacitet på mindst 100 campingenheder.

Bestemmelsen har til formål at forhindre en mere tilfældig spredning af små campingpladser rundt omkring i landskabet, idet en sådan udvikling harmonerer dårligt med sommerhuslovens intentioner om

at søge udlejningen af rekreative arealer begrænset for at undgå, at presset på det åbne land forøges i utilsigtet grad.

Bestemmelsen gælder ikke for campingpladser på de små øer – dvs. øer, der er omfattet af lov om støtte til de små øsamfund, jf. lovbekendtgørelse nr. 787 af 21. juni 2007, med senere ændringer. Kommunalbestyrelsen kan således fortsat meddele udlejningstilladelse til nye campingpladser med under 100 campingenheder på disse øer.

Bestemmelsen gælder desuden ikke for campingpladser, der lovligt var i drift den 6. februar 2000. For så vidt angår lovlige, bestående campingpladser kan kommunalbestyrelsen således – fx ved et ejer- eller forpagterskifte – meddele fornyet udlejningstilladelse, selvom kapaciteten er under 100 campingenheder. Kommunalbestyrelsen kan også tillade, at en lovlig, bestående campingplads udvider kapaciteten fra fx 50 til 75 campingenheder.

Det er også muligt – undtagelsesvist – at se bort fra grænsen på 100 campingenheder, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, som gør det uproblematisk at tillade en mindre kapacitet, fx fordi campingpladsen ønskes drevet i forbindelse med vandrerhjem eller lystbådehavne, hvor eksisterende faciliteter kan udnyttes, eller i visse områder – fx inde i landet – hvor der ikke er basis for en stor campingplads. Men det er en forudsætning, at der ikke herved sker en spredning af små campingpladser i det åbne land. Tilladelse kan også komme på tale, hvor der stilles arealer til rådighed for en begrænset brugerkreds i over 6 uger til særlige arrangementer. Endelig er det også muligt at meddele tilladelse til en campingplads på under 100 campingenheder, når der i en gældende kommuneplan er åbnet mulighed herfor.

Om regler for parkering af autocampere, se afsnit 2.

Etablering af en campingplads vil enten kunne ske med en landzonetilladelse i henhold til planlovens § 35 eller ved at sikre det rette plangrundlag efter planlovens regler om kommune- og lokalplanlægning.

I begge tilfælde skal der foretages en vurdering af, om etablering af campingpladsen kan påvirke et Natura 2000-områdes integritet væsentligt, jf. hhv. §§ 3-5 i planhabitatbekendtgørelsen.

Vurderingen skal omfatte såvel direkte som indirekte påvirkning af naturtyper og arter på Natura 2000-områdets udpegningsgrundlag. Hvis en væsentlig påvirkning af Natura 2000-områdets integritet ikke kan udelukkes, vil meddelelse af landzonetilladelse til eller planlægning for etablering af en campingplads forudsætte en nærmere konsekvensvurdering af projektets virkninger på Natura 2000-området under hensyn til bevaringsmålsætningen for det pågældende område. Viser konsekvensvurderingen, at det ikke kan udelukkes, at projektet kan skade Natura 2000-områdets integritet, kan landzonetilladelsen ikke gives/ planen ikke vedtages. Planmyndighedens vurdering skal fremgå af afgørelsen.

Fravigelse herfra forudsætter, at der er tale om bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social og økonomisk art, fordi der ikke findes en alternativ løsning, jf. § 6 i planhabitatbekendtgørelsen.

I Natura 2000-områder, der indeholder prioriterede naturtyper og/eller dyre- eller plantearter, kan fravigelse kun ske, når der foreligger bydende nødvendige hensyn til menneskers sundhed og den offentlige sikkerhed eller væsentlige gavnlige virkninger på miljøet, eller, efter udtalelse fra Europa-Kommissionen, andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser.

Fravigelse efter § 6 forudsætter, at der træffes alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at sammenhængen i Natura 2000-området bevares. Europa-Kommissionen skal underrettes om, hvilke kompensationsforanstaltninger, der træffes. Den myndighed, som har den almindelige afgørelseskompetence efter den relevante lovgivning, træffer afgørelse om eventuel fravigelse af planhabitatbekendtgørelsens § 6.

Før der træffes afgørelse om fravigelse, skal den pågældende myndighed indhente en udtalelse fra erhvervsministeren og Miljøstyrelsen.

Planhabitatbekendtgørelsen indeholder tillige bestemmelser om de særligt beskyttede dyre- og plantearter på habitatdirektivets bilag IV, litra a og b, jf. bekendtgørelsens §§ 7 og 8. Tilladelser og planlægning efter planloven må ikke kunne føre til beskadigelse eller ødelæggelse af yngle- eller rasteområder for dyrearterne på bilag IV litra a eller ødelæggelse af plantearter på bilag IV, litra b. Vurderingen skal fremgå af de afgørelser, der bliver truffet efter § 5, og redegørelsen til planforslag. Fravigelse af § 7 kan kun ske, når der er tale om et formål med tilladelsen eller planlægningen, som nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1-4, at der ikke findes et tilfredsstillende alternativ og at fravigelse ikke hindrer, at bestanden af arten opretholdes i området, hvor arten naturligt forekommer.

Før der træffes afgørelse om fravigelse, skal den pågældende myndighed indhente en udtalelse fra erhvervsministeren og Miljøstyrelsen.

Fravigelse efter § 8 skal meddeles erhvervsministeren med henblik på underretning af Europa-Kommis-sionen.

I henhold til § 2, stk. 2, i planhabitatbekendtgørelsen gælder et forbud mod bl.a. planlægning for udlæg af nye byzonearealer i Natura 2000-områder. Der kan derfor ikke umiddelbart udlægges nye arealer i byzone til anvendelse for en campingplads, hvis det er tale om et Natura 2000-område. Erhvervsministeren kan i særlige tilfælde tillade fravigelse af § 2, stk. 2, jf. § 2, stk. 5, i planhabitatbekendtgørelsen.

En plan for en campingplads og selve det konkrete projekt er omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven. Plangrundlaget er omfattet af reglerne i miljøvurderingslovens Afsnit II og det konkrete projekt er omfattet af lovens Afsnit III. For projektet/anlægget af campingpladsen gælder, at det er omfattet af bilag 2, pkt. 12 d og derfor ikke må påbegyndes, før myndigheden skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. § 21.

Ejere og brugere, som udnytter en udlejningstilladelse til camping meddelt af kommunalbestyrelsen, skal – når de registrerer sig som udlejningsvirksomhed på Virk.dk – som led i registreringen af obligatorisk stamdata også angive branchekoden 553000 som hovedbranche.

Kommunalbestyrelsen kan oplyse om dette ifm. udstedelse af udlejningstilladelsen.

4.2. Tilladelse til ændringer/udvidelser af bestående campingpladser

Det er ikke alene etablering af nye campingpladser, der kræver udlejningstilladelse. Udvidelser og ændringer af bestående campingpladser forudsætter en fornyet tilladelse.

Enhver udvidelse af en campingplads kræver således en ny udlejningstilladelse. Det gælder også, hvis et areal, der ligger i tilslutning til en campingplads, kun ønskes benyttet som aflastningsareal i kortere perioder i højsæsonen.

Ændring af en eksisterende campingplads, der – i forhold til den eksisterende udlejningstilladelse – medfører ændring af forholdet mellem størrelsen af de arealer, der er forbeholdt hhv. korttidscampister (højst fire uger ad gangen) og langtidscampister (højst otte måneder), kræver også fornyet tilladelse. Det samme gælder, hvis campingpladsens kapacitet (antal campingenheder) ønskes udvidet, selv om det kan gøres inden for campingpladsens fysiske rammer.

I forbindelse med en fornyet tilladelse kan kommunalbestyrelsen tage den samlede tilladelse op til revision og fx ændre og præcisere vilkårene. Der henvises til afsnit 4.7.

Ved ændring af en campingplads, hvor ændringen kan have væsentlig skadelig indvirkning på miljøet, vil en sådan ændring også være omfattet af reglerne i miljøvurderingsloven. Tilladelse til ændring eller udvidelse kan ikke gives, før vurdering efter lovens § 16 er foretaget af miljøvurderingsmyndigheden.

For så vidt angår udvidelser og ændringer af campingpladser, der kan påvirke Natura 2000-områder, se ovenfor under afsnit 4.1.

4.3. Tilladelse til vintercampering og vinteropbevaring, opstilling af campinghytter m.v.

Det fremgår af § 4, at kommunalbestyrelsen kan meddele tilladelse til vintercampering og vinteropbevaring, opstilling af campinghytter, herunder at campinghytter sammenbygges eller etableres som campingværelser, internt forbundne campinghytter og etablering af træophytter.

Tilladelsen kan meddeles samtidig med tilladelsen til etablering af campingpladsen og indgår i disse tilfælde som en del af den samlede udlejningstilladelse efter § 2, jf. § 3. Se afsnit 4.1. og afsnit 6, 7 og 8.

Hvis der på et senere tidspunkt ansøges om tilladelse til en eller flere af elementerne i § 4, behandles ansøgningen som en ansøgning om tilladelse til ændringer/udvidelse af bestående campingpladser. Se afsnit 4.2 og afsnit 6, 7 og 8.

4.4. Tilladelse til bestemt brugerreds

Campingpladser skal normalt være offentligt tilgængelige, dvs. at pladsen skal være åben for alle, der ønsker at campere på pladsen. I overensstemmelse hermed kan kommunalbestyrelsen ikke give tilladelse til, at en campingplads er forbeholdt en bestemt brugerreds, så kun medlemmer af en bestemt forening, ansatte i et bestemt firma eller andre nærmere afgrænsede brugerredse har adgang til campingpladsen.

Det gælder ikke for lovlige, bestående campingpladser. Kommunalbestyrelsen kan således give en fornyet tilladelse – fx i forbindelse med en ansøgning om udvidelse/ændring af campingpladsen – når der er tale om en campingplads, som den 6. februar 2000 lovligt var forbeholdt en bestemt brugerreds.

Det gælder heller ikke, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, der gør det uproblematisk at forbeholde campingpladsen en bestemt brugerreds – fx hvis der er tale om en midlertidig campingplads.

Det bemærkes, at arealer, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender, ferier o.l., eller arealer, der af pågældende vejmyndighed er indrettet til færdsel og parkering for autocampere i overensstemmelse med færdselslovens § 92, stk. 1, falder uden for campingpladsbegrebet, jf. afsnit 2 og afsnit 15.

4.5. Kommuneplanen som administrationsgrundlag og planlægning for campingpladser

Ifølge planlovens § 11 a, stk. 1, nr. 9, skal kommuneplanerne indeholde retningslinjer for beliggenheden af arealer til fritidsformål, herunder campingpladser.

Kommuneplanen udgør et overordnet grundlag for kommunalbestyrelsens afgørelse af, hvorvidt en ansøgning om udlejningstilladelse skal imødekommes eller afslås. Dette følger af planlovens § 12, hvorefter kommunalbestyrelsen skal virke for gennemførelse af kommuneplanen, herunder ved udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen.

En ny campingplads inden for kystnærhedszonen

Inden for kystnærhedszonen kan der planlægges for en ny campingplads. Det kræver dog, at de relevante regler i planloven og anden lovgivning respekteres.

Planloven tilsiger særligt, at de åbne kyster fortsat skal udgøre en væsentlig naturværdi og landskabelig værdi, jf. planlovens formålsbestemmelse.

Kystnærhedszonen er en ca. tre km bred planlægningszone, som er fastlagt i planloven. Kystnærhedszonen uden for udviklingsområderne skal søges friholdt for bebyggelse og anlæg, som ikke er afhængige af kystnærhed. Kystnærhedszonen er ikke en forbudszone, men en planlægningszone, hvor der stilles særlige krav til kommunernes planlægning.

For planlægning i kystnærhedszonen uden for udviklingsområder gælder, at der kun kan inddrages nye arealer i byzone og planlægges for anlæg i landzone, hvis der er en særlig planlægningsmæssig eller funktionel begrundelse. Planlægning for ferie- og fritidsanlæg i kystnærhedszonen, herunder nye campingpladser, skal desuden opfylde følgende krav: 1) ferie- og fritidsanlæg skal lokaliseres efter sammenhængende turistpolitiske overvejelser, og 2) de konkrete ferie- og fritidsanlæg må kun placeres i

forbindelse med eksisterende bysamfund eller større ferie- og fritidsbebyggelser. Det følger af planlovens § 5 b, stk. 1, nr. 4. Et ferie- og fritidsanlæg skal indpasses i landskabet ud fra de generelle forudsætninger for inddragelse af arealer i byzone og planlægning for anlæg i landzone. Der henvises til *Vejledning om planlægning i kystområderne*, Miljø- og Energiministeriet, december 1995 og publikationen *Inspiration til planlægning i kystnærhedszonen*, Miljøministeriet december 2010.

Reglerne i § 5 b, stk. 1, nr. 4, om lokalisering af nye ferie- og fritidsanlæg, herunder campingpladser, gælder også i de udviklingsområder, som er udpeget af erhvervsministeren i landsplandirektiv om udviklingsområder i kystnærhedszonen.

Væsentlige ændringer, større udvidelser eller ændret anvendelse, der ikke rummes inden for gældende lokalplaner eller landzonetilladelser, skal vurderes på lige fod med nye anlæg.

Planlægningen for en ny campingplads i kystnærhedszonen skal være i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens øvrige planlægning, og planlægningsforløbet skal følge den fastlagte procedure, herunder inddragelse af offentligheden.

Ved planlægning i kystnærhedszonen skal befolkningens adgang til og langs kysten sikres og om muligt udbygges.

Udvidelse af en eksisterende campingplads

Inden for kystnærhedszonen kan kommunalbestyrelsen planlægge for udvidelse af eksisterende campingpladser.

En større udvidelse af en eksisterende campingplads kan dog alene ske på baggrund af en særlig planlægningsmæssig begrundelse, på baggrund af sammenhængende turistpolitiske overvejelser og med en særlig planlægningsmæssig eller funktionel begrundelse.

Væsentlige ændringer, større udvidelser eller ændret anvendelse, der ikke rummes inden for gældende lokalplaner eller landzonetilladelser, skal vurderes på lige fod med nye anlæg.

Ved planlægning i kystnærhedszonen skal befolkningens adgang til og langs kysten sikres og om muligt udbygges.

Der findes i dag eksisterende campingpladser, der af historiske grunde ligger inden for strandbeskyttelseslinjen eller i følsom kystnatur.

Ændring af tilstanden inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen forudsætter som hovedregel dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 8 eller § 15, som administreres af Kystdirektoratet. Det vil bl.a. sige, at opførelse og ændring af campinghytter og etablering af anlæg og faciliteter i øvrigt som hovedregel kræver Kystdirektoratets dispensation.

For eksisterende campingpladser i beskyttelseszonen fra 0-100 meter er dispensationspraksis restriktiv, og der kan normalt kun dispenseres i særlige tilfælde, hvor dispensationen vil være uden konsekvenser for den fremtidige administration af beskyttelseslinjen.

Campingpladser i den udvidede beskyttelseszone (100-300 meter) på mindre end 75 enheder får normalt ikke dispensation til kapacitetsudvidelser og kun i særlige tilfælde til nybyggeri eller nye faste anlæg med undtagelse af bygningsmæssige tilpasninger for opretholdelse af den aktuelle brancheklassifikation.

Der vil ofte kunne dispenseres til campingpladser i den udvidede beskyttelseszone (100-300 meter) på over 75 enheder til udvidelser, nybyggeri m.v., som er nødvendig for, at virksomheden kan tilpasse sig den sædvanlige udvikling. Der vil også kunne dispenseres til en øget kapacitet, hvis den arealmæssige udvidelse i videst muligt omfang foretages landværts i pladsens eksisterende bredde og ikke står i et urimeligt forhold til hverken kapaciteten for den eksisterende campingplads eller størrelsen af de allerede afholdte investeringer i virksomheden. Udvidelsen må ikke stride afgørende imod hensynet til landskab og naturbeskyttelse.

Eksisterende turismevirksomheder, herunder campingpladser, kan i nogle tilfælde få dispensation til mindre anlæg og faciliteter til brug for friluft- og ferieaktiviteter.

På små øer er dispensationspraksis mere lempelig inden for den udvidede strandbeskyttelseszone (100-300 meter), når der er tale om hensyn til øens erhvervsmæssige udvikling.

Generelt meddeles der som udgangspunkt dispensation til "udskiftning" eller genopførelse af lovligt eksisterende byggeri med et nyt byggeri – med omtrent samme placering, udformning, størrelse og anvendelse inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen.

Planlægningen for en større udvidelse af en campingplads i kystnærhedszonen skal være i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens øvrige planlægning og planlægningsforløbet skal følge den fastlagte procedure, herunder inddragelse af offentligheden. En sådan udvidelse med hytter, faciliteter m.m. indenfor kystnærhedszonen kan afhængig af karakter og omfang kræve en forudgående lokalplan, jf. planlovens § 13, stk. 2.

Etablering af en mindre campingplads eller en mindre udvidelse af en eksisterende campingplads i kystnærhedszonen vil i enkelte tilfælde kunne ske på baggrund af en landzonetilladelse.

For arealer i kystnærhedszonen uden for udviklingsområder må en landzonetilladelse kun meddeles, hvis det ansøgte har helt underordnet betydning i forhold til de nationale planlægningsinteresser i kystområderne (jf. planlovens § 35, stk. 3).

Et primitivt overnatningssted i form af en lejrlads med ganske få telte kan etableres uden landzonetilladelse, hvis der alene er tale om lejlighedsvis teltslagning af midlertidig karakter på en mindre del af en ejendom. Se også afsnit 3.2 om primitive overnatningssteder.

4.6. Samfundsmæssige hensyn

Ved afgørelsen af om en udlejningstilladelse – og de nærmere vilkår herfor – skal meddeles, skal der ifølge sommerhuslovens § 2, stk. 1, bl.a. lægges vægt på hensynet til at bevare naturværdier, turistmæssige hensyn, de erhvervs- og beskæftigelsesmæssige interesser og trafikale og sanitære hensyn.

De samme hensyn indgår også i kommuneplanen. Afvejningen af de forskellige hensyn vil derfor især have betydning ved fastsættelse af vilkår for en udlejningstilladelse.

Kommunalbestyrelsen skal desuden tage udgangspunkt i sommerhuslovens hovedformål om at imødegå efterspørgslen efter jord med henblik på erhvervsmæssig udnyttelse til rekreative formål. Dette hovedformål kommer i praksis til udtryk derved, at Erhvervsstyrelsen som altovervejende hovedregel ikke meddeler tilladelse til erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse/ferieboliger og arealer til sommerhusbeboelse.

Det er således et væsentligt led i kommunalbestyrelsens behandling af ansøgninger om udlejningstilladelse at sikre, at campingpladser ikke vil blive anvendt på en sådan måde, at udlejningen reelt må sidestilles med erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse og arealer til sommerhusbeboelse.

4.7. Vilkår for tilladelser

Det følger af almindelige forvaltningsretlige regler, at tilladelser kan gives på vilkår. Vilkårene skal være begrundet i de hensyn, der kan varetages efter den pågældende lov, og skal stå i et rimeligt forhold til afgørelsen. Hvilke vilkår, der skal fastsættes, afgøres i hver enkelt sag på grundlag af en konkret bedømmelse af de konkrete forhold, herunder det specifikke landskab, og om det er landzone, byzone eller sommerhusområde, det ansøgte forhold m.v.

Ifølge § 3, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen stille vilkår om bl.a. campingpladsens indhegning, afskærmning, udformning og disponering samt benyttelsen og placeringen af de bygninger, der hører til campingpladsen, såsom sanitetsbygninger m.v. under respekt af reglerne i BR18, medmindre dette er fraveget ved lokalplan.

Der kan herudover – afhængig af den konkrete ansøgning og områdets beliggenhed – være behov for at fastsætte en række yderligere vilkår. Det kan fx være vilkår om, at campingpladsen eller dele deraf

– på grund af en særligt attraktiv beliggenhed, fx inden for kystnærhedszonen – kun må benyttes til korttidscampering. Det kan fx også være vilkår om, at campinghytterne på campingpladsen skal have et bestemt udtryk og være lavet af bestemte materialer m.v.

I forbindelse med udvidelser eller ændringer af bestående campingpladser kan kommunalbestyrelsen tage den samlede udlejningstilladelse op til fornyet overvejelse, bl.a. med henblik på at præcisere og ændre vilkårene. Det samme gælder i forbindelse med ejer- eller brugerskifte, jf. afsnit 4.8. Kommunalbestyrelsen bør dog være opmærksom på, at vilkårene ikke kommer til at virke urimelige i forhold til den hidtidige drift af campingpladsen. Det gælder i særdeleshed, hvis der er tale om en fornyet udlejningstilladelse til den samme udlejer. Det vil altid være vanskeligt at ændre på vilkår i det omfang, der bliver tale om inddrivninger i forhold til en tidligere tilladelse, især hvis en sådan tilladelse har medført finansielle investeringer. Kommunalbestyrelsen bør derfor sikre sig, at alle relevante planlægningsmæssige hensyn har været vurderet, forinden en tilladelse gives.

Kommunalbestyrelsen kan desuden gøre en udlejningstilladelse tidsbegrænset. Da tilladelsen er personlig, vil det dog normalt ikke være relevant også at gøre den tidsbegrænset, idet den kan tages op til samlet overvejelse i forbindelse med ejer- eller forpagterskifte, jf. afsnit 4.8.

Spørgsmålet om tidsbegrænsning bør dog overvejes ved selskabs- og foreningsejede campingpladser. På sådanne campingpladser kan der ske udskiftning af aktionærer, anpartshavere eller medlemskreds, uden at dette er et ejer- eller forpagterskifte, der forudsætter fornyet udlejningstilladelse. En tidsbegrænset tilladelse i en sådan situation vil give kommunalbestyrelsen mulighed for, inden udløbet af den anførte tidsperiode, at tage campingpladsen op til en sådan vurdering, som ændrede forhold igennem årene vil kunne begrunde.

4.8. Personlig tilladelse

Det følger af § 5, at en udlejningstilladelse gives til personer – herunder juridiske personer, som fx aktie-, anparts- og kommanditselskaber og interessentskaber. En tilladelse kan derfor ikke overdrages. Ved ejer- eller forpagterskifte skal der således indhentes ny tilladelse fra kommunalbestyrelsen.

Også omdannelse af ejerformen for en campingplads, hvorved campingpladsen overgår fra offentligt eje eller privat eje til anden ejerform, kræver fornyet tilladelse.

Tilladelse bør som altovervejende hovedregel gives til den nye ejer/forpagter.

4.9. Krav til kommunalbestyrelsens sagsbehandling

Implementeringen af servicedirektivet betyder, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte og offentliggøre sagsbehandlingsfrister for kommunalbestyrelsens tilladelser efter campingreglementet. Det kan fx ske ved oplysning på kommunens hjemmeside. Kommunalbestyrelsen kan fastsætte sagsbehandlingsfrister for de forskellige typer campingsager.

Fristen løber fra det tidspunkt, hvor ansøgeren har indsendt alle de oplysninger, som det påhviler denne at indsende. Kommunalbestyrelsen kan forlænge fristen i en sag, hvis sagens kompleksitet berettiger det. Kommunalbestyrelsen skal begrunde forlængelsen og varigheden af forlængelsen og meddele dette til ansøgeren inden udløbet af den offentliggjorte sagsbehandlingsfrist. At kommunalbestyrelsen ikke har truffet og meddelt afgørelse inden udløbet af de angivne frister, betyder dog ikke, at ansøgeren kan anse tilladelsen for meddelt.

Når kommunalbestyrelsen modtager en ansøgning om en tilladelse, skal kommunalbestyrelsen hurtigst muligt sende et kvitteringsbrev til ansøgeren med oplysning om den offentliggjorte frist for afgørelsen og muligheden for at forlænge fristen en gang, oplysning om at ansøger ikke kan betragte tilladelsen for meddelt, hvis afgørelsen ikke er truffet og meddelt inden fristens udløb og oplysning om klageadgang til Planklagenævnet. Kravet om kvitteringsbrev med de nævnte oplysninger gælder uanset, om sagen kan besvares meget hurtigt eller ej. Det kan fx ske ved et standardbrev, der vedlægges.

Kommunalbestyrelsen skal sikre procedurer til hjemtagning af de ansøgninger, som ansøgere indsender til Erhvervsministeriets elektroniske kontaktpunkt (kvikskranke), så behandling kan ske hurtigst muligt og i overensstemmelse med kravene i servicedirektivet, se kontaktoplysninger under afsnit 4.10.

Servicedirektivet er på campingområdet implementeret ved lov nr. 1383 af 21. december 2009 om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, samt ved ændring af campingreglementet og vejledningen hertil.

4.10. Oplysningspligt for ejer og bruger af campingpladsen

Servicedirektivet stiller krav om, at ejer og bruger af campingpladsen (udlejer) skal oplyse campisterne om kontaktoplysninger på kommunen eller til Erhvervsministeriets elektroniske kontaktpunkt (kvikskranke), jf. § 16 i lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked, med senere ændringer.

Oplysningerne skal gøres tilgængelige eller meddeles klart og entydigt og i god tid inden kontraktens indgåelse eller inden påbegyndelse af camping, hvis der ikke foreligger en skriftlig kontrakt. Det kan fx ske ved oplysning på campingpladsens hjemmeside eller i kontraktmaterialet og på campingpladsens opslagstavle eller på et synligt sted ved indgangen.

Erhvervsministeriets elektroniske kontaktpunkt (kvikskranke) kan informere om dansk lovgivning for tjenesteydelser dækket af servicedirektivet (herunder ansøgningsskemaer, krav m.v.) og kan ses på <http://businessindenmark.dk/>.

Kvikskranken kan kontaktes via e-mail på BusinessInDenmark@erst.dk.

5. Campingpladsens benyttelse

De almindelige regler om campingpladsers benyttelse fremgår af § 9. Bestemmelsen skal sikre, at campingpladserne udnyttes bedst muligt under hensyn til det pres, der er på landets rekreative områder.

Ifølge § 9, stk. 1, starter campingsæsonen den 1. marts og slutter den 31. oktober. I højsæsonen (20. juni - 10. august) skal mindst 50 pct. af den tilladte kapacitet være til rådighed for korttidscampering, dvs. camping af højst fire ugers varighed.

Der findes imidlertid campingpladser, hvor efterspørgslen i højsæsonen ikke kan begrunde, at en så stor del af campingpladsen skal være til rådighed for korttidscampering. I sådanne tilfælde kan kommunalbestyrelsen tillade, at 50 pct. grænsen fraviges. Dog skal mindst 25 pct. af den tilladte kapacitet være til rådighed for korttidscampering.

Reglerne om korttidscampering i højsæsonen gælder ikke for campingpladser, som i henhold til § 3, stk. 2, er forbeholdt en bestemt kreds af brugere.

6. Vintercampering

Efter tilladelse fra kommunalbestyrelsen kan en campingplads benyttes til vintercampering, dvs. kortvarige ophold af 15-20 dages varighed, weekender m.v. i perioden 1. november - 28. februar.

Bestemmelsen i § 10 om vintercampering angiver, at vintercampering i givet fald skal ske på en af kommunalbestyrelsen nærmere afgrænset del af campingpladsen, og at arealet til vintercampering sammen med arealet til vinteropbevaring kan udgøre et areal, der svarer til højst ca. 70 pct. af det tilladte antal campingenheder.

Bestemmelsen gælder også for bestående campingpladser med tilladelse til vintercampering.

For enkelte bestående campingpladsers vedkommende omfatter tilladelsen til vintercampering (og evt. vinteropbevaring) større dele eller hele campingpladsens kapacitet. Kommunalbestyrelsen kan undtagelsesvis udpege et større vintercamperingsareal, såfremt mere end 70 pct. af campingpladsens areal var til rådighed for vintercampering eller vinteropbevaring den 6. februar 2000.

6.1. Tilladelse til vintercampering

I forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse til vintercampering skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen og foretage en samlet afvejning af de samfundsmæssige hensyn, herunder navnlig de planlægningsmæssige og natur- og landskabsmæssige interesser, der gør sig gældende i den konkrete sag, jf. nærmere sommerhuslovens § 2, stk. 1. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.6. Ved afvejningen må kommunalbestyrelsen være særligt opmærksom på risikoen for, at campingpladsen – idet den benyttes over hele året – overgår til egentlig sommerhusbeboelse/helårsbeboelse. Der bør derfor alene meddeles tilladelse til vintercampering, såfremt der skønnes at være et særligt behov for campering i vintersæsonen, fx på grund af campingpladsens beliggenhed i nærheden af særlige friluftaktiviteter o.l.

Af beskyttelseshensyn er det i § 10, stk. 5, fastsat, at kommunalbestyrelsen ikke kan meddele tilladelse til vintercampering, hvis campingpladsen er beliggende i et område, der i kommuneplanen er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l., se afsnit 4.5. Bestemmelsen gælder dog ikke for campingpladser, som i henhold til tilladelse meddelt før den 7. februar 2000 kan benyttes til vintercampering. Kommunalbestyrelsen har således mulighed for at give en ny ejer eller forpagter af en sådan campingplads tilladelse til vintercampering efter § 10, stk. 2 og 4, selvom campingpladsen ligger i et af de nævnte områder.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation til vintercampering. Se også afsnit 4.5.

6.2. Vilkår for tilladelsen

Kommunalbestyrelsen kan stille særlige vilkår for en tilladelse til vintercampering, herunder gøre tilladelsen tidsbegrænset. Kommunalbestyrelsen bør stille vilkår, der sikrer, at vintercampering ikke virker unødigt skæmmende i landskabet, såsom vilkår om beplantning m.v. Kommunalbestyrelsen kan præcisere det maksimale antal vogne, der kan benyttes til vintercampering på campingpladsen.

Kommunalbestyrelsen bør endvidere overveje, om der kan være grund til at stille vilkår om, at hele eller en del af vintercamperingsarealet skal være forbeholdt turister, der alene ønsker at benytte campingpladsen en enkelt eller ganske få dage.

Om vilkår i øvrigt henvises til afsnit 4.7.

6.3. Benyttelse af campingpladsen i vintersæsonen

I perioden 1. november - 28. februar må den enkelte campingenhed på campingpladsen alene benyttes til kortvarige ophold, weekender m.v. Ved kortvarige ophold forstås ophold, der sammenlagt højst må udgøre i alt 15-20 hverdage i perioden. Hertil kommer weekender og helligdage.

I forbindelse med vintercampering skal fællesfaciliteterne være åbne og opvarmede, ligesom affald skal håndteres forskriftsmæssigt. Det er ikke noget krav, at campingpladsen skal være bemanded i perioden, men campingpladsen skal løbende være under opsyn.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

7. Vinteropbevaring

Efter tilladelse fra kommunalbestyrelsen kan en campingplads benyttes til vinteropbevaring af campingvogne i perioden 1. november - 28. februar.

Bestemmelsen i § 10 om vinteropbevaring angiver, at vinteropbevaring i givet fald skal ske på en af kommunalbestyrelsen nærmere afgrænset del af campingpladsen, og at arealet til vinteropbevaring sammen med arealet til vintercampering kan udgøre et areal, der svarer til højst ca. 70 pct. af det tilladte antal campingenheder.

Hvis campingpladsen er beliggende i et område, der i kommuneplanen er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l., kan tilladelsen til vinteropbevaring kun omfatte et areal, der svarer til højst ca. 25 pct. af det tilladte antal campingenheder.

Bestemmelserne gælder også for bestående campingpladser med tilladelse til vinteropbevaring.

For enkelte bestående campingpladsers vedkommende omfatter tilladelsen til vinteropbevaring (og evt. vintercampering) større dele eller hele campingpladsens kapacitet. Der er medtaget en bestemmelse, der indebærer, at kommunalbestyrelsen undtagelsesvis kan udpege et større vinteropbevaringsareal, hvis mere end 70 pct. af campingpladsens areal var til rådighed for vintercampering og vinteropbevaring den 6. februar 2000.

Kravet om vinteropbevaring gælder også de campingvogne, som campingpladsens udlejer opstiller til udlejning.

7.1. Tilladelse til vinteropbevaring

I forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse til vinteropbevaring skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen og foretage en samlet afvejning af de samfundsmæssige hensyn, navnlig de planlægningsmæssige og natur- og landskabsmæssige interesser, der gør sig gældende i den konkrete sag, jf. nærmere sommerhuslovens § 2, stk. 1. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.6.

7.2. Vilkår for tilladelsen

Kommunalbestyrelsen kan stille særlige vilkår for en tilladelse til vinteropbevaring, herunder gøre tilladelsen tidsbegrænset. Kommunalbestyrelsen bør stille vilkår, der sikrer, at vinteropbevaring ikke virker unødigt skæmmende i landskabet, såsom vilkår om beplantning m.v. Kommunalbestyrelsen kan præcisere det maksimale antal vogne, der kan vinteropbevares på campingpladsen.

Om vilkår i øvrigt henvises til afsnit 4.7.

7.3. Benyttelse af campingpladsen til vinteropbevaring

Det fremgår af § 10, stk. 7, at det godkendte vinteropbevaringsareal ikke må benyttes til vintercampering.

Campingvognene skal placeres på en sådan måde, at de ikke kan benyttes til camping.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5

8. Campinghytter m.v.

Ved ændring af campingreglementet, der trådte i kraft den 31. marts 2019, indførtes bl.a. mulighed for højere, større og flere campinghytter på campingpladserne samtidig med, at der blev givet mulighed for, at kommunalbestyrelsen fremover kan tillade etablering af nye typer af campinghytter på campingpladserne, såsom sammenbyggede campinghytter, internt forbundne campinghytter, campingværelser og trætophytter. Kommunalbestyrelsen kan dog kun meddele sådanne tilladelser, hvis planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabsmæssige interesser, ikke taler imod. Campingpladserne har således ikke et retskrav på at få meddelt tilladelse hertil.

De tidligere lovfæstede definitioner og krav til campinghytter i sommerhusloven og planloven, som blev indført ved lov nr. 1271 af 16. december 2009 om ændring af lov om sommerhuse og camping m.v. og lov om planlægning (campinghyttelovens) ikrafttræden den 1. januar 2010, er fortsat gældende.

Betegnelsen ”campinghytter” dækker bredt over både de hidtil kendte campinghytter, og de nye typer (sammenbyggede campinghytter, internt forbundne campinghytter, trætophytter og campingværelser), og evt. andre ikke umiddelbart flytbare konstruktioner, fx visse typer af mobilehomes. Kravene til bl.a. antal, størrelse og højde er de samme uanset typen af campinghytte, bortset fra i de tilfælde, hvor der i campingreglementet eksplicit gælder andre krav, se hertil afsnit 8.3, 8.5 og 8.6.

Formålet med bestemmelserne vedrørende campinghytter er at sikre offentligheden bredest mulig adgang til at benytte sig af campingpladsens faciliteter og at mindske presset på de rekreative arealer for udlæg af nye campingpladser og opførelse af større campinghytter. Bestemmelserne har til formål at forhindre individuelt ejede campinghytter, og at en enkelt bruger reelt kan anvende en campinghytte som et privat sommerhus eller helårsbolig. Bestemmelserne hindrer også, at et område med campinghytter på en campingplads antager karakter af et sommerhusområde.

Udlejning af hytter, herunder værelser opstillet uden for campingpladser, er ikke omfattet af campingreglementet og forudsætter i henhold til sommerhusloven en tilladelse fra Erhvervsstyrelsen. Efter fast praksis meddeler styrelsen som altovervejende hovedregel ikke udlejningstilladelse til hytter, herunder værelser uden for campingpladser, medmindre der er tale om hytter eller værelser i tilknytning til hotel eller kursusvirksomhed e.l., jf. sommerhuslovens § 1, stk. 5.

8.1. Definitionen af campinghytter m.v.

En campinghytte defineres i campingreglementet som en mindre beboelsesenhed, der anvendes til udlejning eller udlån til ferieformål på en campingplads, og som ikke udgør en selvstændig ejendom. Definitionen stemmer overens med den definition af campinghytter, der findes i sommerhuslovens § 4, stk. 1, hvor der stilles krav til hytternes placering, udlejningsperiode og til anvendelsen m.v.

Ved en beboelsesenhed i sommerhuslovens forstand forstås en mindre "bolig" af et begrænset areal, som kan indeholde sovemulighed og opholdsareal og eventuelt køkken og bad/toilet, og som står fast på stedet. Det er uden betydning, om campinghytten er flytbar eller ej. Begrebet "campinghytte" omfatter således både den campinghytte, der i den rent bygningsmæssige form kan minde om et lille moderne sommerhus og små og mere primitive ferieboliger uden bade- og køkkenfaciliteter. Også shelter på en campingplads betragtes som en hytte i campingreglementets forstand, da de ikke er transportable konstruktioner, der umiddelbart kan flyttes.

Begrebet hytter omfatter ikke campingvogne eller fortelte og andre transportable konstruktioner som autocampere o.l. Det beror på en konkret vurdering, om opstilling af mobilehomes o.l. skal behandles efter reglerne for campinghytter, se også afsnit 8.9.

Campinghytter må kun opføres på en campingplads, der er godkendt hertil efter campingreglementet, og kan kun anvendes til udlejning eller udlån til ferieformål m.v. De kan således ikke anvendes til ejers egen brug eller til helårsbeboelse. Se sommerhuslovens § 4, stk. 1.

En campinghytte må ikke udgøre en selvstændig ejendom, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 1, og campinghytter på en campingplads må ikke udstykkes eller matrikuleres i en eller flere faste ejendomme, der ikke er en del af ejendommen med den øvrige del af campingpladsen, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 2, 2. pkt.

Som nævnt ovenfor dækker betegnelsen "campinghytter" bredt over både de hidtil kendte campinghytter og de nye typer; sammenbyggede campinghytter, internt forbundne campinghytter, trætophytter og campingværelser. Kravene til bl.a. antal, størrelse og højde er de samme uanset typen af campinghytte, bortset fra i de tilfælde, hvor der i campingreglementet eksplicit gælder andre krav, se hertil afsnit 8.3, 8.5 og 8.6.

Campinghytter er den ene af de to hovedkategorier, der ifølge campingreglementet kan anvendes til ophold på en campingplads. Den anden hovedkategori er transportable campingenheder, hvorved forstås enheder, som er umiddelbart flytbare (eksempelvis telte, campingvogne eller lignende).

Det er ikke en campingenheds formelle eller markedsføringsmæssige betegnelse, men derimod dens reelle egenskab som transportabel eller ikke-transportabel, der er afgørende for, hvilken kategori campingenheden tilhører. Fx vil visse større såkaldte teltyper skulle betragtes som hytter. Det gælder "telte", der konstrueres og monteres på en måde og med materialer, der gør, at de adskiller sig fra gængse teltyper, og samlet set ikke har karakter af at være en transportable konstruktion. Tilsvarende gælder for visse typer af mobilehomes, se afsnit 8.9.

8.2. Tilladelse til campinghytter m.v.

Kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til opstilling af campinghytter til udlån eller udlejning, herunder til opstilling af sammenbyggede campinghytter og etablering af campingværelser, jf. § 11, stk. 1. Kommunalbestyrelsen kan også meddele tilladelse til internt forbundne campinghytter, jf. § 12, stk. 1, eller etablering af trætophytter, jf. § 13, stk. 1.

Kommunalbestyrelsen kan kun meddele sådanne tilladelser, hvor planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler i mod.

Kommunalbestyrelsen skal derfor altid udøve et konkret skøn med inddragelse af de nævnte hensyn, når de modtager ansøgninger om tilladelse til opstilling af campinghytter.

Campingpladserne har således ikke et retskrav på at få meddelt tilladelse hertil.

Kommunalbestyrelsen kan desuden, efter en konkret vurdering af hytternes fremtræden og under hensyn til bl.a. de landskabelige værdier, stille vilkår om hytternes nærmere udformning, såsom materiale- og farvevalg, samt hytternes indbyrdes placering og placering på campingpladsen, ligesom kommunalbestyrelsen fx kan kræve beplantning, kloakering m.v.

Byggeloven finder anvendelse ved opstilling af campinghytter m.v. på campingpladser, og derfor skal hele BR18 som udgangspunkt overholdes, se afsnit 1.2. om forholdet til anden lovgivning.

I forbindelse med tilladelse til og godkendelse af campinghytter bør kommunalbestyrelsen henlede ansøgerens opmærksomhed på reglerne i BR18.

Campinghytter på campingpladser – uanset zonestatus – kan opføres uden tilladelse efter BR18, men for campinghytter på campingpladser i landzone kræves en landzonetilladelse, jf. planlovens § 36, stk. 6.

Afledning af spildevand kræver tilladelse fra kommunalbestyrelsen efter miljøbeskyttelseslovens kap. 3 eller 4 eller tilhørende bekendtgørelser.

Opstilling af et større antal hytter kræver normalt lokalplan, se om lokalplanpligt ”Planloven med kommentarer” af Helle Tegner Anker, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2013 og vejledning nr. 9922 af 28. september 2009 om lokalplanlægning.

Campinghytter må kun udlejes i perioden 1. marts - 31. oktober, medmindre campingpladsen har tilladelse til vintercamping, jf. § 10, stk. 1, og sommerhusloven § 4, stk. 2, 3. pkt. Se også afsnit 6.

Campinghytter må kun stilles til rådighed for den samme bruger i højst fire uger årligt, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 2, 4. pkt. Det er uden betydning, om de fire uger afholdes samlet eller spredt på et år, og bestilling må ikke ske mere end et år forud for, at campinghytten stilles til rådighed for brugeren.

Opførelse og ændring af campinghytter inden for klitfrednings- og strandbeskyttelseslinjen forudsætter som hovedregel dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 8 eller § 15, som administreres af Kystdirektoratet.

Ved opførelse af bygninger på campingpladser med fredskovsareal vil skovlovens regler om fredskovspligtige arealer, herunder forbuddet mod byggeri i § 11, finde anvendelse. Opførelse af byggeri vil her forudsætte, at der forinden er givet dispensation fra forbuddet i skovloven, jf. skovlovens § 38. I sager om byggeri i fredskov fortolkes lovens bestemmelser restriktivt.

8.3. Antallet af campinghytter m.v. og deres placering

Kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til opstilling af campinghytter til udlejning på indtil 40 pct. af det tilladte antal campingenheder, når campingpladsen i sin helhed er beliggende på arealer, der ikke er omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i naturbeskyttelsesloven, jf. § 11, stk. 1 og 2.

Hvis campingpladsen delvist er beliggende på arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i naturbeskyttelsesloven, kan tilladelsen også omfatte indtil 40 pct. af det tilladte antal campingenheder, men på den del af campingpladsen, der er beliggende på arealer omfattet af reglerne

om klitfredning og strandbeskyttelse, kan der kun gives tilladelse på indtil 20 pct. af det tilladte antal campingenheder, dog maksimalt 60 campinghytter, jf. § 11, stk. 3.

Hvis hele campingpladsen er beliggende på arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i naturbeskyttelsesloven, kan der gives tilladelse på indtil 20 pct. af det tilladte antal campingenheder, dog maksimalt 60 campinghytter, jf. bestemmelsens § 11, stk. 4.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

Det er både almindelige campinghytter, campingværelser, sammenbyggede campinghytter, internt forbundne campinghytter og trætophytter, der er omfattet af ovennævnte kvoter for antallet af campinghytter, se også afsnit 8.4. - 8.8.

Hvis der opstilles telte, shelters, mobilehomes, hvis udlejningen er eller bliver erhvervsmæssig o.l., der i størrelse og udstyr minder om hytter, indgår disse i beregningen af »udlejningskvoterne«, se også afsnit 1.2. om forholdet til anden lovgivning.

De nye maksimumgrænser på henholdsvis 40 pct. og 20 pct., dog maksimalt 60 campinghytter, er ikke et retskrav. Den enkelte kommunalbestyrelse kan efter konkret vurdering – under hensyntagen til planlægningsmæssige forhold m.v. og herunder især natur- og landskabelige værdier – fastlægge ”udlejningskvoten” til det (lavere) niveau, som kommunalbestyrelsen vurderer foreneligt med landskabets bæreevne i den konkrete sag.

For at sikre at campingpladsen ikke får karakter af et sommerhusområde, skal hytterne placeres samlet, eventuelt i klynger under hensyn til de landskabelige værdier og – afhængig af den landskabelige påvirkning – længst muligt landværts (ind i landet). Den indbyrdes afstand mellem hytterne i en klynge skal af brandsikkerhedsmæssige årsager være mindst fem meter for hytter opstillet/bygget efter den 6. februar 2000 og bør normalt ikke overstige seks meter.

8.4. Størrelse og højde på campinghytter m.v.

Campinghytters bruttoetageareal kan være op til max 45 m².

Hvis campinghytterne er beliggende på arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i naturbeskyttelsesloven, kan hytternes bruttoetageareal dog være op til max 30 m², jf. § 11, stk. 5 og 6. Det forudsætter desuden, at der foreligger en dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 8 eller § 15, jf. naturbeskyttelseslovens § 65 a, stk. 1.

En campinghytte må ikke være højere end fem meter, jf. § 11, stk. 7. Dette gælder også trætophytter, hvor højden måles fra hyttens bund til tag.

Hvis campinghytten er beliggende på arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i lov om naturbeskyttelse, må den ikke være højere end fire meter.

Kravene til størrelse og højde gælder for alle typer af campinghytter, bortset fra internt forbundne hytter og campingværelser, se også afsnit 8.6 og 8.7.

Campinghytter skal opfylde reglerne i BR18, medmindre campingreglementet og/eller en lokalplan fastlægger andet, se også afsnit 1.2. om forholdet til anden lovgivning. Indskudte etager (hemse) skal således ikke medregnes i etagearealet, hvis de er under 4,5 m², jf. BR18 § 455, stk. 3, nr. 6. Det samme gælder overdækkede terrasser/indgangspartier, hvor der kun medregnes den del af arealet, der overstiger 25 pct. af bebyggelsens øvrige areal, jf. BR18 § 455, stk. 4, nr. 3.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

8.5. Øvrige krav til sammenbyggede campinghytter

Sammenbyggede campinghytter er campinghytter, der er bygget sammen uden intern forbindelse, jf. § 1, stk. 7.

Når kommunalbestyrelsen giver tilladelse til sammenbyggede campinghytter, betyder det med andre ord, at hytterne gerne må bygges sammen, men at der ikke må være adgang fra den ene hytte til den anden.

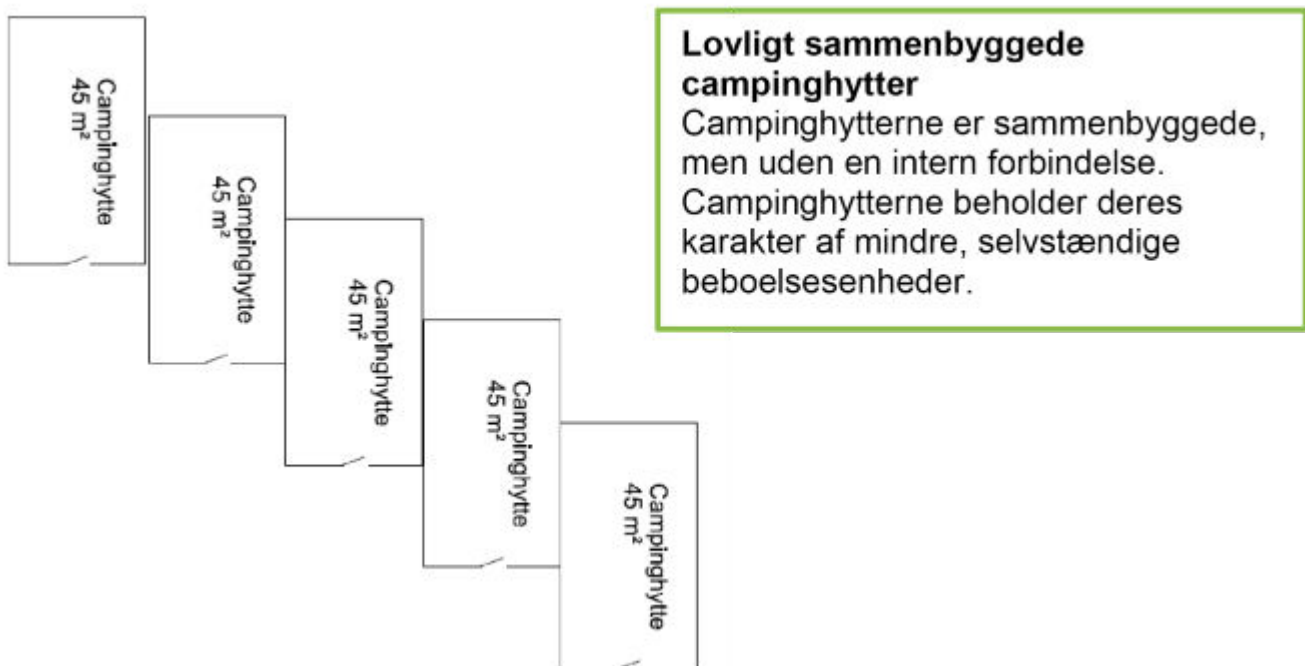
Formålet med dette krav er at sikre, at campinghytterne bevarer deres karakter af mindre beboelsesenheder, og dermed at campingpladserne ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder.

De øvrige krav til campinghytternes antal enheder, placering, størrelse, højde og vilkår om udformning m.v. er desuden gældende, se afsnit 8 - 8.4.

Kommunalbestyrelsen kan, som ved de øvrige campinghytter, kun tillade sammenbyggede campinghytter, hvis planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler i mod, jf. § 11, stk. 1, se også afsnit 8.2.

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

Til brug for kommunalbestyrelsens konkrete vurdering af ansøgning om etablering af sammenbyggede campinghytter er nedenstående illustration et eksempel på, hvad der kan meddeles tilladelse til:

8.6. Øvrige krav til internt forbundne campinghytter

Internt forbundne campinghytter er højst to separate hytter, der er gjort internt forbundne, jf. § 1, stk. 8.

Internt forbundne campinghytter må i modsætning til sammenbyggede campinghytter gerne etableres med en intern forbindelse mellem to separate hytter. Til gengæld må højst to separate hytter gøres internt forbundne. Det vil derfor ikke være muligt at gøre fx tre hytter internt forbundne, jf. § 12, stk. 2.

De enkelte campinghytter skal fortsat kunne udlejes særskilt, selvom de er internt forbundne. Det betyder, at den interne forbindelse mellem hytterne skal kunne lukkes af for gennemgang fra den ene hytte til den anden, jf. § 12, stk. 3. Dette indebærer, at hver hytte, der er internt forbundet, skal fremstå som en selvstændig enhed, der separat kan lejes ud.

Internt forbundne campinghytter tæller som to campinghytter på campingpladsen, og de indgår derfor som to campinghytter i opgørelsen over det maksimalt tilladte antal campinghytter på campingpladsen, jf. § 12, stk. 3.

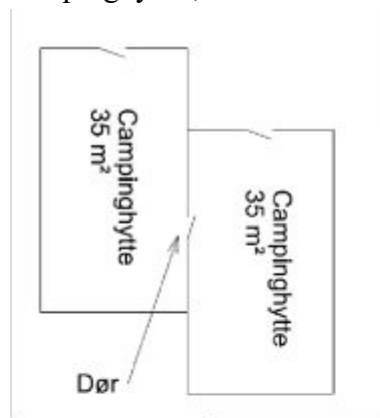
Internt forbundne campinghytters bruttoetageareal må ikke i kraft af deres interne forbindelse overstige 70 m², jf. § 12, stk. 4. Hvis de internt forbundne campinghytter er beliggende på arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i lov om naturbeskyttelse, må de ikke i kraft af deres interne forbindelse overstige 60 m², jf. § 12, stk. 5. Det betyder i praksis, at hver enkelt campinghytte ikke kan være ligeså stor som de campinghytter, der ikke har en intern forbindelse mellem hinanden.

De øvrige krav til campinghytternes antal enheder, placering, højde og vilkår om udformning m.v. er desuden gældende, se afsnit 8 - 8.4.

Kommunalbestyrelsen kan, som ved de øvrige campinghytter, kun tillade internt forbundne campinghytter, hvis planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler i mod, jf. § 12, stk. 1, se også afsnit 8.2.

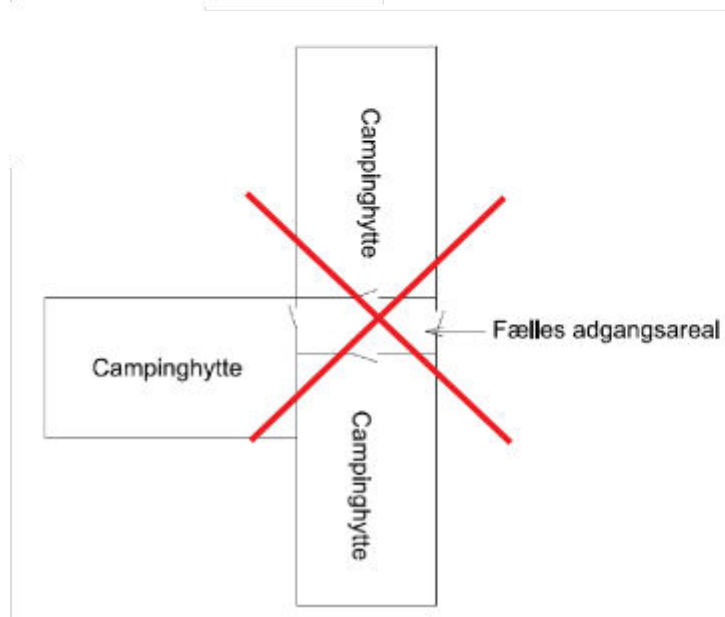
Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

Til brug for kommunalbestyrelsens konkrete vurdering af ansøgning om etablering af sammenbyggede campinghytter, er nedenstående illustrationer eksempler på, hvad der kan meddeles tilladelse til:

Lovligt internt forbundne campinghytter

Campinghytternes bruttoareal overstiger ikke 70m². Den interne forbindelse kan lukkes af, uden at det forhindrer anvendelsen af campinghytterne separat.

Ulovligt internt forbundne campinghytter

Der kan alene meddeles tilladelse til etablering af op til to internt forbundne campinghytter.

8.7. Øvrige krav til campingværelser

Campingværelser er værelser, der etableres i allerede eksisterende bygninger på campingpladsen eller i campinghytter, jf. § 1, stk. 9.

Det betyder, at kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til etablering af værelser i eksisterende bygninger på campingpladsen, som fx bestående hovedbygninger. Der stilles ikke krav til campingværelsernes maksimale højde, da værelserne skal kunne indrettes i højere hovedbygninger, høløfter m.v., der allerede ligger på campingpladserne.

Kommunalbestyrelsen må kun meddele tilladelse til etableringen af campingværelser i eksisterende byggeri på campingpladsen, hvis etableringen ikke på tidspunktet for tilladelsen eller senere medfører behov for nybyggeri på campingpladsen, jf. § 11, stk. 9.

Denne bestemmelse har til formål at sikre mod omgåelse af reglerne ved at hindre opførelse af nye hovedbygninger, toiletbygninger m.v. på campingpladserne med henblik på senere at kunne etablere campingværelser heri.

Bestemmelsen skal dog ikke medføre, at man i al fremtid er udelukket fra at planlægge ændringer, udvidelser og nybyggeri på campingpladsen.

Kommunalbestyrelsen kan efter omstændighederne foretage en konkret vurdering af, om en ændring, udvidelse eller et efterfølgende nybyggeri kan tillades. Kommunen kan i sin vurdering eksempelvis lægge vægt på den tid, der er gået siden etablering af campingværelserne, herunder om der er gået længere tid end en forudsigelig planlægningshorisont (5-10 år), eller om der er kommet ny forpagter af campingpladsen.

Campingværelser kan også etableres i campinghytter. Det betyder, at campinghytterne vil kunne opdeles i flere små værelser, der kan udlejes særskilt.

Campingværelserne skal kunne rummes indenfor det allerede eksisterende byggeri på campingpladserne eller i campinghytter, og det vil derfor ikke være muligt at etablere et højere antal separate værelser på campingpladserne eller at opføre større bygninger til brug for etablering af campingværelser.

Reglerne har til formål at sikre, at campingpladserne ikke antager karakter af hoteller og feriecentre eller lignende, samtidig med at campingpladserne får mulighed for at gøre brug af overflødiggjorte bygninger på campingpladsen.

De øvrige krav til campinghytternes antal enheder, evt. placering og vilkår om udformning m.v. er desuden gældende, se afsnit 8 - 8.4.

Kommunalbestyrelsen kan, som ved de øvrige campinghytter, kun tillade etablering af campingværelser, hvis planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler imod, jf. § 11, stk. 1, se også afsnit 8.2

Inden for klitfredet areal og inden for strandbeskyttelseslinjen kræves tillige Kystdirektoratets dispensation. Se også afsnit 4.5.

8.8. Øvrige krav til trætophytter

Kommunalbestyrelsen kan, som ved de øvrige campinghytter, kun meddele tilladelse til trætophytter, hvis planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler imod, jf. § 13, stk. 1, se også afsnit 8.2.

Derudover er der yderligere to betingelser, som skal være opfyldt, før kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til trætophytter:

- Der er vedtaget en lokalplan, som muliggør opførelse af trætophytter, og
- trætophytterne er beliggende udenfor arealer omfattet af reglerne om klitfredning og strandbeskyttelse i lov om naturbeskyttelse.

Etablering af trætophytter udløser altid et krav om lokalplanpligt. Lokalplanpligten er reguleret i planloven, der fastsætter reglerne for arealanvendelse. Når der foretages lokalplanlægning, kan der alene planlægges for arealanvendelse ud fra de områder, som er anført i planlovens § 15. I planlovens § 15, stk. 2, nr. 1-28, findes "lokal-plankataloget," og bestemmelsen skal forstås således, at den er regulerende for, hvad der kan lokalplanlægges for. Planlovens § 15, stk. 2, nr. 6-8, vedrører bygninger, hvoraf bestemmelsens nr. 6 anfører: "bebyggelsers beliggenhed på grundene, herunder om den terrænhøjde, hvori en bebyggelse skal opføres", og bestemmelsens nr. 7 anfører: "bebyggelsers omfang og udformning, herunder til regulering af boligkæthed". Når kommunalbestyrelsen planlægger for etablering af trætophytter, vil det således være planlovens § 15, stk. 2, nr. 6 og nr. 7, der kan anvendes til at regulere trætophytter, mens samme bestemmelsens nr. 6 vil kunne regulere den præcise beliggenhed af trætophytterne, og bestemmelsens nr. 7 vil give kommunalbestyrelsen mulighed for at angive krav til udseendet/materialer til bebyggelse af hytterne.

Øvrige krav til trætophytterne, følger af kravene, der i øvrigt stilles for campinghytters antal enheder, størrelse, højde og vilkår om udformning og placering, se afsnit 8 - 8.4. For så vidt angår krav om afstand fra terræn vil dette skulle oplyses og indgå i sagsbehandlingen i kommunen, så der i tilladelsen kan fastsættes vilkår om afstanden fra terræn.

I forhold til trætophytter er det særligt relevant at bemærke skovlovens regler om fredskovspligtige arealer, som er omfattet af forbud mod byggeri, anlæg og terrænændringer, jf. skovlovens § 11. Se i øvrigt afsnit 8.2. Miljøstyrelsen er myndighed for skovloven.

8.9. Særligt om mobilehomes

Mobilehomes er i dag et vidt begreb, der dækker over mange forskellige typer af konstruktioner, som ikke er fast defineret i lovgivningen.

De gældende regler i campingreglementet slår fast, at camping sker i campingenheder. En campingenhed kan være transportabel eller ikke-transportabel. Transportable campingenheder er fx telte, campingvogne, autocampere o.l., mens ikke-transportable campingenheder fx er campinghytter. Som for øvrige campingenheder gælder, at det er det enkelte mobilehomes reelle egenskab som transportabel eller ikke-transportabel, der er afgørende for, hvilken kategori campingenheden tilhører. Det beror på en konkret vurdering, om det pågældende mobilhome skal behandles efter reglerne for campinghytter.

Et mobilehome, der konstrueres og opstilles på en sådan måde, at det har karakter af at være en transportabel konstruktion, skal behandles efter reglerne om campingvogne (transportable enheder). Dette vil fx være tilfældet for mobilehomes, der er udstyret med hjul, anhængertræk o.l., som gør, at enheden umiddelbart, nemt og inden for et kortere tidsrum kan flyttes, uden at det nødvendiggør en mere arbejdskrævende afmontering eller lignende.

Dertil stilles der krav om, at det pågældende mobilehome skal kunne registreres i overensstemmelse med færdselslovens almindelige regler under samme vilkår som campingvogne, se afsnit 14.1.

Mobilehomes, der er konstrueret og opstillet, så de har en begrænset mobilitet, og dermed er ikke-transportable, skal behandles efter reglerne for campinghytter, se afsnit 8.1. Det kan fx være tilfældet, hvis hjulene er afmonteret det pågældende mobilehome, eller hvis pågældende mobilehome ikke i øvrigt umiddelbart, nemt og inden for en kortere tidshorisont kan flyttes, uden at det nødvendiggør en mere arbejdskrævende afmontering eller lignende.

Hvis der er tvivl om et mobilhome er umiddelbart flytbar/mobil, foretager kommunalbestyrelsen en konkret vurdering af, om det pågældende mobilehome er umiddelbar flytbar inden for et kortere tidsrum og uden mere arbejdskrævende afmontering eller lignende eller ikke.

9. Forbud mod store vogne

På campingpladser må der kun opstilles mobile campingvogne, jf. nedenfor i afsnit 10.

I § 14, stk. 2, 2. pkt., er det i overensstemmelse med de hidtidige regler angivet, at det på campingpladser er forbudt at opstille campingvogne o.l., der har en højde eller bredde, der udelukker registrering efter færdselsloven.

I dag er det efter færdselslovgivningen muligt at få indregistreret vogne over 25 m². For at undgå, at campingpladserne domineres af sådanne store vogne, er det anført i § 14, stk. 2, 1. pkt., at det ikke er muligt at opstille indregistrerede campingvogne på over 25 m² i mere end fire uger årligt på en campingplads. Bestemmelsen indebærer, at turister med sådanne store vogne ikke skal afvises, men højst kan få lov at campere i fire uger årligt på samme campingplads.

Efter § 14 stk. 2, 1. pkt., er såvel udlejning som opstilling i mere end fire uger årligt af indregistrerede campingvogne på over 25 m² således ikke tilladt.

10. Forbud mod permanente vogne

Ifølge § 14, stk. 1, 1. pkt., skal campingvogne o.l., der er opstillet på campingpladser, være mobile. I sammenhæng hermed er der i § 14, stk. 1, 2. pkt., fastsat krav om, at området omkring den enkelte campingvogn o.l. (enhedspladsen) skal være indrettet på en sådan måde, at campingvogne til enhver tid kan køres til og fra enhedspladsen.

Ved mobile campingvogne forstås campingvogne, der på normal måde kan flyttes ved anvendelse af campingvognens trækkrog.

Formålet hermed er at undgå ganske unødvendige »formelle« flytninger nogle få meter på campingpladsen af campingvogne, der måske i øvrigt kun vil kunne flyttes ved utraditionelle metoder. I stedet lægges der vægt på, at campingvognen altid skal være mobil, dvs. kunne flyttes på sædvanlig vis ved hjælp af vognens trækkrog.

I forbindelse med tilladelse til vintercampering/-opbevaring kan mobile campingvogne således være opstillet på samme campingplads hele året, men alle vogne på campingpladsen skal senest den 1. november være placeret på det særligt godkendte vintercamperingsareal eller det særligt godkendte vinteropbevaringsareal, jf. nærmere § 10 og afsnit 6 i denne vejledning.

10.1. Særligt om lovliggørelse af ulovligt opstillede store eller permanente vogne

I tilfælde af, at der opstilles store eller permanente vogne på en campingplads, skal kommunalbestyrelsen som tilsynsmyndighed søge forholdet lovliggjort.

Selvom de ulovlige forhold har stået på gennem en længere årrække, og den nuværende kommunalbestyrelse har været bekendt med problemerne uden at gribe ind, er lovliggørelsespligten efter sommerhuslovens § 10, stk. 1, ikke af den grund bortfaldet. Begrundelsen herfor er, at forbuddet er absolut, og at den manglende håndhævelse af forbuddet derfor er uden betydning for campingpladsejerens retsstilling, allerede fordi der slet ikke er hjemmel til dispensation. Heller ikke ejerne/brugerne af de ulovligt opstillede campingvogne kan kræve sig stillet, som om der var tale om lovlige forhold.

Hensynet til en ejer/bruger af den ulovligt opstillede campingvogn, der har indrettet sig i den tro, at forholdet er accepteret fra myndighedernes side, taler dog for, at kommunalbestyrelsen ved fastsættelse af fristen for lovliggørelse tager hensyn til varigheden af det ulovlige forhold. Fristen for lovliggørelse bør i sådanne sager være længere end normalt.

Påbud om lovliggørelse meddeles til udlejer (campingpladsens ejer/forpagter), som lovliggørelsespligten påhviler, jf. sommerhuslovens § 10, stk. 1.

For så vidt angår udfærdigelse af påbud samt andre reaktionsmuligheder henvises til afsnit 16.1.

11. Enhedspladsens indretning

I § 15 er det udtrykkeligt fastsat, at der på enhedspladsen ikke må være opført bygninger eller opstillet fritstående antenner, flagstænger eller andre faste konstruktioner. Der må heller ikke disponeres over enhedspladsen på en sådan måde, at den permanent har et individuelt præg.

Bestemmelsen gælder også for eksisterende campingpladser og har især selvstændigt indhold, hvor der ikke i eksisterende tilladelser er opstillet vilkår om sådanne forhold.

Området omkring den enkelte campingvogn o.l. (enhedspladsen) skal være indrettet på en sådan måde, at campingvogne til enhver tid kan køre til og fra enhedspladsen, jf. § 14, stk. 1, 2. pkt.

Formålet med bestemmelserne om enhedspladsens indretning og kravet om mobilitet er at hindre, at enhedspladsen udvikler sig til en sommerhuslignende grund og at sikre til- og frakørselsmuligheder på pladsen. Bestemmelserne tilgodeser desuden hensynet til de natur- og landskabsmæssige interesser, da de fleste campingpladser er placeret i naturskønne og kystnære områder.

Kommunalbestyrelsen skal ud fra et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde vurdere, om enhedspladsen har fået et udtryk, der tilsiger, at en campist/campister har slået sig ned på campingpladsen, eller om der er tale om en konstruktion, der vil være tidskrævende eller vanskelig at flytte.

Mobilitetskravet kræver, at der kun er placeret umiddelbart flytbare/mobile konstruktioner på enhedspladsen omkring den enkelte campingvogn. Det betyder, at konstruktionerne skal være nemme at flytte, og at de skal kunne fjernes uden, at det nødvendiggør en mere arbejdskrævende afmontering eller lignende.

Fortolkningsbidrag til, hvad der er forbudte ”faste konstruktioner” findes i afgørelse fra Natur- og Miljøklagenævnet (nu Planklagenævnet) i NMK-73-00034, hvor nævnet stadfæster Middelfart Kommunes påbud om fjernelse af hegn, lygtepæle og stolper, fliser, og græstæpper. m.v. efter campingreglementets § 12 (nuværende § 15).

Vestre Landsrets har den 22. oktober 2019 stadfæstet et påbud meddelt af Thisted Kommune om at lovliggøre forhold, der er i strid med krav til enhedspladsens indretning (§ 15). Dommen fastslår bl.a. i det konkrete tilfælde, at en campingvogn skal kunne gøres mobil inden for kort tid, hvilket forudsætter, at den har funktionsdygtige hjul og umiddelbart kan spændes efter en bil og kan køre på en offentlig vej, hvis den skal være ”mobil” (jf. 14). Desuden tages der i dommen konkret stilling til en campingvogn med klimatag, fortelts-gulve, der ikke var i brug, da der ikke stod et fortelt over dem samt stakitter og skur.

12. Brandværnsforanstaltninger

Brandværnskravene fremgår af bekendtgørelsens § 16.

Ifølge § 16, stk. 1, skal den indbyrdes afstand mellem campinghytter være mindst fem meter, og for øvrige campingenheder skal den indbyrdes afstand være mindst tre meter. Det gælder dog ikke den indbyrdes afstand mellem campingvogne, der vinteropbevares.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at to telte, der tilsammen udgør en campingenhed, fx forældretelt og børnetelt, kan være placeret med en indbyrdes afstand på under tre meter, når blot afstanden til næste enhed er tre meter.

Hvis et telt eller en campingvogn er forsynet med en udbygning, et læsejl e.l., skal afstanden til den næste campingenhed beregnes herfra, altså fra den samlede enheds yderste del. Bestemmelsen forhindrer ikke, at der kan parkeres biler mellem enhederne.

Udlejer af campingpladsen skal påse, at afstandskravene overholdes.

Det er et krav, at der på campingpladsen anbringes håndsprøjtebatterier eller trykvandslukkere i et sådant omfang, at der fra et vilkårligt sted på campingpladsen – målt i ganglinje – er højst 75 meter til nærmeste håndslukningsmateriel. Kommunalbestyrelsen kan ved etablering og ved ændring af camping-

pladsens indretning dog stille krav om mindre afstande, jf. § 16, stk. 2. Desuden kan kommunalbestyrelsen stille krav om, at de i § 16, stk. 2, 1. pkt. nævnte håndsprøjtebatterier eller trykvandslukker erstattes af vandfyldte slangevinder.

Herudover kan kommunalbestyrelsen efter § 16, stk. 3, – ved etablering og ved ændringer af campingpladsens indretning og anvendelse – stille krav om, at der skal foretages yderligere driftsmæssige foranstaltninger, der skønnes nødvendige for at forebygge eller formindske brandfare og for at sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder i tilfælde af brand.

Det er kun ved etablering eller ved ændring af campingpladsens indretning eller anvendelse, at kommunalbestyrelsen kan stille krav om yderligere driftsmæssige foranstaltninger. Kommunalbestyrelsen skal således ved etablering eller ved ændringer af en campingplads indretning eller anvendelse tage stilling til brandvænsforholdene, herunder flugtveje m.v.

Det pågældende brandslukningsmateriel skal være anbragt let tilgængeligt og være tydeligt afmærket og udført i overensstemmelse med bestemmelserne om sikkerhedsskiltning og anden form for signalgivning, jf. § 16, stk. 4.

Afbrænding af bål må kun finde sted efter tilladelse fra campingpladsens udlejer, og denne skal sikre, at afbrænding af bål og anvendelse af grill sker i overensstemmelse med Forsvarsministeriets bekendtgørelse om brandvænsforanstaltninger ved afbrænding, brug af ild, lys, varmekilder m.v., jf. § 16, stk. 5.

Campingpladsens udlejer har desuden pligt til at informere om de korrekte og fornuftige forholdsregler, jf. § 16, stk. 6.

Campingpladsens gæster skal derfor gøres bekendt med brandvænsforanstaltningerne på campingpladsen. Der skal derfor være et synligt opslag på campingpladsen, der som minimum skal oplyse om afstandskravet, forbud mod afbrænding af bål uden særlig tilladelse og information om sikkerhedskrav til anvendelse af åbne ildsteder og grill, fremgangsmåden ved alarmering af brandvæsenet, og hvor brandslukningsmateriellet er placeret.

13. Hygiejniske forhold

Kommunalbestyrelsen kan fastsætte betingelser med henblik på at forebygge og imødegå forurening og uhygiejniske forhold på campingpladsen, jf. § 17. Denne bestemmelse har hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 16, stk. 1.

Bygninger til brug for fællesfaciliteter, såsom køkken, opholdsrum, toilet og baderum skal overholde BR18.

Ved sæsonåbning af campingpladser, hvor vandforsyningen har stået ubrugt i vintersæsonen, henledes opmærksomheden på risikoen for kolonisering af Legionella bakterier i vandforsyningen (specielt i badefaciliteter).

14. Registrering/identifikation af vogne på campingpladsen

14.1. Registrering efter færdselsloven

Det er ikke et krav, at campingvogne på campingpladserne skal være registreret efter færdselslovens almindelige regler. Der gælder dog et krav om registrering, i det omfang vognene anvendes på færdselslovens område. Det følger af færdselslovens § 1, at loven – hvor andet ikke er bestemt – gælder for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.

Udtrykket »vej« er i færdselslovens § 2 defineret som vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er offentlig eller privat. I praksis tolkes begrebet meget vidt.

Ved fortolkningen af sidste led i bestemmelsen må der tages udgangspunkt i den faktiske benyttelse af det pågældende område. Det er ikke afgørende, om området er privat eller offentligt, og selv afspærrede

områder, som fx kaserneområder, kan være omfattet af loven. Afgrænsningen af lovens område kan tænkes at variere i de forskellige relationer.

Justitsministeriet har givet udtryk for, at typiske campingpladser må anses for at være omfattet af loven, men at dette ikke automatisk fører til, at loven – og dermed registreringskravet – gælder overalt på den enkelte campingplads. Det vil bero på en konkret vurdering, og den endelige afgørelse af, om færdselsloven gælder for et bestemt område, henhører under domstolene.

Hvis en campingvogn fx opstilles på en campingplads i sommersæsonen og herefter skubbes eller trækkes hen til det særligt udpegede areal til vintercampering-/opbevaring, skal vognen, hvis den derved anvendes på færdselslovens område, registreres i overensstemmelse med færdselslovens almindelige regler.

14.2. Identifikation af vogne

For at sikre, at alle campingvogne på en campingplads kan identificeres, er det i § 18, stk. 2, bestemt, at campingpladsens udlejer – efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse – skal sørge for, at de på campingpladsen opstillede campingvogne o.l., som ikke er registreret efter færdselsloven, er forsynet med et tydeligt identifikationsnummer.

Ifølge § 18, stk. 3, skal udlejer desuden føre en liste over vogne med identifikationsnummer samt navn og adresse på ejere og brugere af disse vogne. Listen skal være tilgængelig for kommunalbestyrelsen med henblik på udøvelsen af tilsynet med reglementets overholdelse.

15. Campingparker m.v.

Uden for campingpladsbegrebet falder arealer, hvor der permanent er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender, ferier o.l.

15.1. Nyetablering

Der kan forekomme tilfælde, hvor en ejer af en fast ejendom ønsker tilladelse til permanent opstilling af campingvogne til erhvervmæssig udlejning til ferie- og fritidsformål m.v., eller tilfælde hvor ejeren af en campingvogn ønsker tilladelse til permanent at opstille sin egen campingvogn på en lejet grund mod betaling. Begge tilfælde kaldes »campingparker«. Ved sådan permanent opstilling af campingvogne på fast ejendom vil udlejningen ikke være omfattet af campingreglementet, og det er dermed ikke kommunalbestyrelsen, som kan meddele tilladelse til udlejningen.

Tilladelse skal imidlertid indhentes hos Erhvervsstyrelsen, der har kompetencen til at meddele tilladelse til erhvervmæssig udlejning af arealer til beboelsesbygninger (herunder permanente campingvogne), der ikke skal anvendes til helårsbeboelse.

Erhvervsstyrelsens praksis er meget restriktiv.

15.2. Tidligere lovlige campingparker

Indtil den 31. december 2010 fandtes der enkelte campingparker, der stort set udelukkende blev benyttet af en begrænset brugerreds, og hvor langt de fleste mere eller mindre flytbare »vogne« henstod permanent på mere eller mindre fast afgrænsede »private fritidslodder«.

Disse var omfattet af en afviklingsordning, der var tilvejebragt af de daværende amtsråd, og som udløb senest den 31. december 2010. Efter denne dato er sådanne campingparker ikke længere lovlige, og de vil skulle fungere som sædvanlige campingpladser i overensstemmelse med tilladelse efter campingreglementet. Kommunalbestyrelsen skal påse overholdelsen heraf, se afsnit 16.

16. Tilsyn

16.1. Kommunalbestyrelsens tilsyn

Tilsynet med overholdelse af campingreglementet påhviler kommunalbestyrelsen, herunder tilsyn med brandværnsforanstaltninger og de hygiejniske forhold. Omfanget af tilsynspligten er ikke nærmere fastlagt i sommerhusloven. Det er således overladt til kommunalbestyrelsen selv at bestemme tilsynets nærmere tilrettelæggelse.

Kommunalbestyrelsen har ifølge sommerhuslovens § 10 a, stk. 7, pligt til at reagere, når den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, medmindre forholdet er af ganske underordnet betydning. Med udtrykket ulovligt forhold sigtes til ethvert forhold, der er i strid med reglementet.

Pligten for kommunalbestyrelsen til at påse, at påbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes, fremgår af sommerhuslovens § 10 a, stk. 6.

Kommunalbestyrelsens reaktion skal rettes mod campingpladsens udlejer (ejer/forpagter), som efter sommerhuslovens § 10, stk. 1, har pligt til at berigtige et ulovligt forhold. Det gælder også ved ”campisters” helårsbeboelse på campingpladsen, uanset om campisten er registreret i CPR på campingpladsen eller på en dækadresse. Disse kan dog tiltales for medvirken til overtrædelse af campingreglementet, og ved ”campistens” anvendelse af en dækadresse finder CPR-lovgivningen tillige anvendelse over for denne. En kommune kan ikke med henvisning til campingreglementet afvise at registre en person med adresse på en campingplads, hvis denne efter lov om Det Centrale Personregister, jf. bekendtgørelse nr. 646 af 2. juni 2017, skal være registreret på denne adresse, men det gør ikke helårsbeboelse i vintersæsonen lovligt efter campingreglementet. Der henvises i øvrigt til vejledning om folkeregistrering nr. 9273 af 14. juni 2013, kap. 3.2.

Hvad angår de forskellige reaktionsmuligheder henvises til vejledning nr. 9392 af 1. maj 2007 om håndhævelse af naturbeskyttelsesloven, planloven og byggeloven, udarbejdet af Erhvervs- og Byggestyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen, samt til Erhvervsministeriets vejledning nr. 9957 af 18. september 2009 til kommunerne om håndhævelse af forbuddet mod helårsbeboelse i sommerhuse i sommerhusområder.

Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med de hygiejniske forhold og brandværnsforanstaltninger på campingpladser, jf. § 19, stk. 2 og 3.

I medfør af Miljøministeriets bekendtgørelse om miljøregulering af visse aktiviteter, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om, at uhygiejniske forhold skal begrænses eller ophøre. Hvis et sådant påbud overtrædes, eller hvis ulemperne, forureningen eller risikoen for forurening ikke kan afhjælpes, kan kommunalbestyrelsen nedlægge de nødvendige forbud mod aktiviteten.

I medfør af § 19, stk. 3, og Forsvarsministeriets bekendtgørelse nr. 1000 af 29. juni 2016 om brandsyn, fører kommunalbestyrelsen (redningsberedskabet) brandsyn på campingpladser i overensstemmelse med bestemmelserne i Forsvarsministeriets bekendtgørelse om brandsyn.

Hvis kommunalbestyrelsen (redningsberedskabet) i forbindelse med et brandtilsyn konstaterer overtrædelser af § 16, skal kommunalbestyrelsen reagere direkte over for udlejer af campingpladsen i overensstemmelse med Forsvarsministeriets bekendtgørelse om brandsyn med henblik på at få udbedret de konstaterede mangler.

16.2. Tilbagekaldelse af tilladelser

Bestemmelsen i § 20 giver kommunalbestyrelsen mulighed for at tilbagekalde en tilladelse efter § 2 og §§ 10-13.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at bekendtgørelsen bliver overholdt, at vilkårene for en tilladelse ikke tilsidesættes, og at meddelte påbud efterkommes. § 20 kan kun bringes i anvendelse ved grove eller gentagne forseelser.

16.3. Strafbestemmelser

Ejere og brugere af fast ejendom skal have en tilladelse til erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end seks uger årligt at udleje eller fremleje ejendommen eller dele af denne til camping, jf. sommerhusloven § 1, stk. 1, nr. 3. Hvis en campingplads etableres eller drives uden en forudgående tilladelse, vil overtrædelsen være behæftet med bødestraf, jf. sommerhuslovens § 10 b, stk. 1, nr. 1.

En række af campingreglementets bestemmelser er behæftet med bødestraf. Således fremgår det af § 22, at med bøde straffes den, der

1. undlader at oplyse tjenestemodtager i overensstemmelse med § 6, stk. 1,
2. undlader at tilgængeliggøre eller meddele oplysninger i overensstemmelse med § 6, stk. 2,
3. undlader at sikre, at campingvogne o.l. er opstillet i overensstemmelse med § 14, stk. 1, 1. pkt. og § 14, stk. 2, 1. og 2. pkt.
4. undlader at sikre og disponere over enhedspladsens indretning i overensstemmelse med § 14, stk. 1, 2. pkt., og § 15, 1. og 2. pkt.,
5. undlader at påse, at camping sker i overensstemmelse med § 16, stk. 1,
6. undlader at sikre, at der er anbragt håndsprøjtebatterier eller trykvandsslukkere i overensstemmelse med § 16, stk. 2,
7. undlader at anbringe brandslukningsmateriel i overensstemmelse med § 16, stk. 4,
8. afbrænder bål, uden at dette sker i overensstemmelse med § 16, stk. 5,
9. overtræder tilladelser, der er givet i medfør af § 2, § 9, stk. 1, § 10, stk. 2, 6 og 7, § 11, § 12 og § 13,
10. tilsidesætter bestemmelser i medfør af § 16, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3,
11. undlader at foretage eller opslag eller registrering, jf. § 16, stk. 6, og § 18, stk. 2 og 3, eller
12. tilsidesætter vilkår, der er fastsat i en tilladelse efter bekendtgørelsen, eller undlader at efterkomme påbud, der er udstedet i henhold til bekendtgørelsen.

Af § 22, stk. 2 fremgår desuden, at selskaber m.v. (juridiske personer) kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. lovbekendtgørelse nr. 976 af 17. september 2019, med senere ændringer.

17. Klage

17.1. Kommunalbestyrelsens afgørelser:

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter reglementet kan påklages til Planklagenævnet jf. § 21.

Kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende brandværnsforanstaltninger og hygiejniske forhold m.v. efter §§ 16 og 17 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, jf. § 21, stk. 2.

Klageberettiget er adressaten for afgørelsen, offentlige myndigheder og enhver med individuel væsentlig interesse i afgørelsen, jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 2.

Klagefristen er fire uger fra den dag, afgørelsen er meddelt. Er afgørelsen offentlig bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen. Hvis klagefristen udløber på en lørdag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Se § 2 i bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

Klage over afgørelser truffet efter campingreglementet indgives digitalt via klageportalen til Planklagenævnet. Kommunen bliver af Planklagenævnet underrettet om klagen og videresender til Planklagenævnet de af sagens akter, der er indgået i sagens bedømmelse, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

Tilladelsen må ikke udnyttes, før klagefristen er udløbet. Rettidig klage har opsættende virkning for den påklagede afgørelse, medmindre Planklagenævnet bestemmer andet, jf. § 5 i bekendtgørelse nr. 130

af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

Erhvervsministeriet, den 2. juli 2020

SIMON KOLLERUP

/ Sigmund Lubanski